

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THEIR
VAMPIRE QUEEN
SERIES

queen
takes
jaguars

JOELY SUE BURKHART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KRALİÇE JAGUARLARI ALIR

VAMPIR KRALİÇELERİNİN ROMANI

JOELY SUE BURKHART

Copyright © 2018 Joely Sue Burkhart Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Queen Jaguarları Aldı

1. Mayte
2. Mayte
3. Mayte
4. Eztli
5. Mayte
6. Mayte
7. Eztli
8. Mayte
9. Eztli
10. Mayte
11. Mayte

Prenses Tek Boynuzlu Atları Alır

Yazar Hakkında

Joely Sue Burkhart tarafından da

KRALİÇE JAGUARLARI ALIR

**Bir vampir kraliçe.
Dört jaguar kanı onu korumaya yemin etti.
Şimdi tek ihtiyacı olan.
varisini doğuracak Aztek jaguar tanrısıdır.**

Mayte son yüzyılı Zaniyah Hanesi'nin kraliçesi olarak daha fazla Kanı kendi tarafına çekerek gücünü artırarak geçirdi. Jaguar koruyucularını seviyor ama alfası bile ona bir çocuk veremedi. Kraliçeliği devam ettirecek bir kızı olmazsa, soyları -ve Zaniyah gücü- tükenecektir.

Kızını doğurması için bir tanrıya ihtiyacı vardır ve jaguarları Kan olarak adlandıran bir kraliçe için... sadece bir tanrı yeterli olacaktır. Tepeyollotl'un efsanevi Aztlán'da uyuduğu söylenir. Bir kız çocuğu için çaresiz kalan kraliçe, güçlü Aztek halkının efsanevi kökenini bulmak için yola çıkar.

Yine de bu zorlu tanrıyı kendi iradesine nasıl boyun eğdireceği konusunda hiçbir fikri yoktur.

MAYTE

Ionu sadece rüyalarında görürdü.

Bana adını söylediğinde, daha sonra asla hatırlamadım. Rüyalar çok gerçektir. Gece açan yasemin ve vanilya gibi kokuyordu. Siyah saçları kalın, ağır bir ipekti ve beline kadar sarkıyordu. Gözleri gece yarısı gökyüzü gibi koyu, sonsuz bir maviydi. Ve onun gücü...

Uyurken ya da uyanırken onun gibi bir kraliçeyi daha önce hiç hissetmemiştim. Onun varlığında nefes almayı unuttum.

Gerçek olmalıydı. Adını hatırlayamasam bile.

"Ben gerçeğim," diye beni temin etti, uykulu zihnimde hayaletimsi bir pus gibi dolaşıyordu. "Ancak, yakında bu hayattan ayrılacağım. Yıllarım sayılı."

Kalbim paramparça oldu. Kim olduğunu bile bilmediğimi düşünürsek, ne kadar üzücü olsa da o benim akıl hocam ve arkadaşımdı. Birçok gece boyunca durmadan konuşmuştuk. Bana gücümü daha iyi anlamama yardımcı olacak pek çok şey öğretmişti, özellikle de ailemi korumak için bu gücü nasıl geliştireceğimi.

Zaniyah Hanesi diğer Aima klanlarına kıyasla küçüktü. Tam da sevdiğimiz gibi gözlerden uzaktık. Son iki yüz yılda doğan birkaç kraliçeden biri olmama rağmen, güçlü Triune evleri bizim küçük Meksika yuvamızı daha az önemseyemezdi. Gizemli arkadaşım beni bulmasının nedeninin benim doğumum olduğunu itiraf etmişti. Genç kraliçeler çok azdı ve benim yaşımda bile genç sayılırdım. Benden daha genç olan tek kraliçe New York kraliçesinin kızıydı.

Burada, Meksika'da bile Keisha Skye'in sarayından kızının ölüm haberi de dâhil olmak üzere söylentiler bize ulaşmaya devam ediyordu. Bu da beni son yüzyıllarda doğan yaşayan son kraliçe yapıyor.

Hayalimdeki arkadaşşıma ne kadar yardımcı olduğumu bilmiyorum. Babamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve annem ben doğarken ölmüştü. Büyükanmem biliyorsa bile bana söylemeyi reddetmişti.

"Neden ölüyorsun?" diye sordum.

"Sen doğmadan önce harekete geçirdiğim bir plan yakında meyvesini verecek. Tüm gücümü ve sevgimi bu büyüye yatıracağım, böylece kızım mahkemelerimizde çok yaygın olan siyasi oyunlardan etkilenmeden özgürce yaşayabilecek."

Boğazım ağrıyordu. Annem bu yüzden mi ölmüştü? Bana sahip olmak için mi?

Zaniyah'ın gücünü devam ettirecek bir kızı olmasını her şeyden çok istiyordum ama ölmek zorunda kalırsam... Daha yapacak çok işim vardı. Bebek bir kızı korumasız bırakamazdım.

Annem beni terk etmiş gibi.

"Tanrıçam beni bu fedakârlığı yapmaya çağırıyor ve ben de bunu seve seve yapıyorum. Şimdiye kadar pek çok hayat yaşadım. Citla Zaniyah, nasıl olduğunu bilmesen bile bir kraliçenin doğabileceğini kanıtladı. Tanrıçanızın eviniz için başka planları var ve siz istemediğiniz sürece fedakârlığınızın gerekli olacağına inanmıyorum."

"Ama hiç üremediğim halde nasıl çocuk sahibi olabilirim?"

İronik bir şekilde, Aima kraliçeleri kanla beslenirdi, ancak bin yıl boyunca adet görme yeteneğimizi kaybetmiştik. Çok az kraliçemiz kalmıştı, bu da Aima'nın bir kraliçenin koruması altında yaşayabileceği daha az kale anlamına geliyordu. Sadece bir kraliçe başka bir kraliçe doğurabilirdi ama bizim hiç çocuğumuz olmadı. Bırakın uzun soyumuzun bir kızla devam etmesini sağlamayı.

"Annen sana sahip olmak için çok şey başardı ve ailenin soyunu sende yeniden canlandırdı, ama tahminimce gebe kalmak için bir tanrının gücüne ihtiyacın olacak."

Bir tanrı.

"Babam kim?" Fısıldadım. "Bir tanrı mı?"

Yumuşak bir şekilde iç çekti, saçları siyah ipeksi bir bulut gibi etrafımda dönüyordu. "Sanırım öyle. Büyük güce sahip kadim bir tanrı. Ama nasıl ya da kimi bulmuş olabileceğini sadece sen keşfedebilirsin."

Annemin hiçbir zaman kendi kanı, onu kraliçeleri olarak korumaya yemin etmiş koruyucuları olmadı. Hiçbir zaman resmi olarak Zaniyah kraliçesi bile olmamıştı. Genç bir kadinken uğradığı korkunç bir saldırıdan sonra, Annem

günler ve haftalar boyunca. Yuvamızın dışına nadiren çıkardı. Çok korkuyordu.

Yine de bir şekilde, sadece gebe kalmayı değil, aynı zamanda tanrıçamızın gücüyle kutsanmış sağlıklı bir kız çocuğu doğurmayı da başarmıştı. Arkadaşım gibi güçlü kraliçeler Aima saraylarında bilinen her büyüü denemiş ve yine de bir kız çocuğuna gebe kalmayı başaramamışlardı.

"Önce yuvanı hazırla." Kollarını bana doladı ve tatlı kokusuyla beni sardı. Kollarındaki gücü ve vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Yine de kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Çağırabildiğin kadar çok Kan çağır. Yuvanı olabildiğince güvenli hale getir."

Gözlerimi kırpıştırarak ona sarıldım. "Artık çok geç. Keisha Skye yuvamı çoktan lanetledi. Hiçbir kraliçe yardımımıza gelmeyecek. Ondan başka hiçbir kraliçeyle ittifak kuramazken çocuk sahibi olmaya cesaret edebilir miyim?"

Geri çekildi ve gözlerimin içine baktı, güzel yüzü sertleşti. Gözleri obsidyen parçaları gibi parlıyordu. "Ne yaparsan yap, yuvanın Skye Hanesi'nin eline geçmesine izin verme. Keisha bir varis edinmek için kara büyüyle oynuyor. Evinizi ele geçirmek isteyecek, böylece soyunuzu inceleyebilecek ve annenizin sizi doğurmak için yaptığı şeyi kopyalamaya çalışacak. Özgür kalmalı ve Skye'ın kontrolünden çıkmalısın."

"Öğretileriniz sayesinde daha güçlüyüm ama New York kraliçesine karşı duracak kadar güçlü değilim."

"Onun karşısında tek başına durmak zorunda kalmayacaksın." "Ama-"

Bana bir kez daha sarıldı, gülümsemesi hiddetliden gizemliye dönüştü. "İhtiyacın olduğunda yardım alacaksın."

"Ben mi? Ama kim? Eğer sen gidersen..."

Yanağımı öptü ve geri çekildi, bir hayalet ya da hayal gücümün bir ürünü gibi kayboldu. "Kızım ona en çok ihtiyaç duyduğunuz anda gelecek. Sevdikleri için Üçlü Birlik'e bile karşı duracak."

Gözlerimi açtım ve yanağıma dokundum. Dudaklarının taçyaprağı yumuşaklığındaki dokunuşunu hâlâ tenimde hissedebiliyor, yasemin ve vanilya kokusunu alabiliyordum. Ama onun adı...

Gözlerimi sıkarak, şiddetle konsantre oldum. *Kimsin sen? Adın ne senin? Kızın kim? Ne zaman gelecek?*

Rüzgâr açık pencerelerden içeri giriyor, çan seslerini taşıyordu. Mutfakların yanında yetişen avokado ağacından bir bülbül şakıyordu. Çan seslerine karışan hafif kahkahalar duyduğumu sandım ama bu sadece benim hayal gücüm olabilirdi.

"Kraliçem?" Alfa'm Eztlı yanımda fısıldadı. "İyi misiniz?"

Büyük avucu omzumda sıcak ve rahatlatıcıydı. Ona doğru yuvarlandım ve beni sıkıca göğsüne çekti, kalp atışları yanağımın altında yüksek ve sabitti. "Ben iyiyim. Sadece bir rüyaydı."

"Yine mi bilinmeyen kraliçe?"

Başımı salladım, ağzımı tenine sürttüm. "Keşke kim olduğunu bilseydim."

Çağırdığım ilk Kan'dı ve uzun yıllar boyunca tek koruyucum oldu. Annemin hiç Kanı olmadığından, kendi Kanımı çağırmayı hiç denemedim. Yeterince güçlü olduğumu düşünmüyordum. Ama rüyalarındaki kadın onun dışarıda bir yerde olduğunu ve umutsuzca onu çağırmamı beklediğini söyledi.

Haklıydı. Neye bakacağımı bilir bilmez, onu kilometrelerce güneyde, jaguar formunda ormanda dolaşırken hissettim. İstedğim her şey ondaydı: güçlü, sadık, nazik, kararlı ve kalbimin eksik olduğunu hiç bilmediğim büyük bir parçası. Alfa Kanım rolünü kolayca üstlendi, yuvayı ve ailemi korumaya yardımcı oldu, ancak her zaman onun birincil endişesi bendim.

Onsuz bir hayat düşünemiyordum. Yine de yüz yıldan fazla süren harika seks hayatımda bana hiç çocuk verememişti. Üreyen bir kraliçenin ilk işareti olan regl bile olmamıştım. Alfa'm elinden gelse bana ayı ve yıldızları verirdi. Bir kızım olmasını istediğimi ve onun bunu sağlayamadığını bilmek.

Onun suçluluğunu hissetmek kalbimi kırdı. Ben onu bu kadar çok severken, onun kendini başarısız hissettiğini bilmek.

"Bu sefer ne dedi?"

Ona söylemek istemedim. Onu daha kötü hissettirmek istemedim.

"Babamın kim olduğunu öğrenmem gerek."

"Elbette Tocih biliyordur."

Başımı salladım, dudaklarım teninin üzerinde kayarken bunu bir okşamaya dönüştürdüm. "Çocukken büyükanneme birçok kez sordum, o da hiç bilmediğini söyledi. Sormaktan vazgeçtim, çünkü sonuçta benim için bir önemi yoktu."

Parmakları saçlarımı taradı, bir kez bile saçlarımı karıştırmayan ya da çekmeyen yavaş bir vuruş. Tanrıça, çok şefkatliydi. Çok nazik. Neden bana ihtiyacımız olan varisi verecek kişi o olamıyordu? "Yine de şimdi önemli, rüyadan sonra."

Ona daha sıkı sarıldım ve onu gerçeklerden korumaya çalıştım. "Bilmem gerektiğini söyledi."

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra saçlarımı okşamaya devam etti. Göğsü yüzümün altında gümbürdüyor, boğazından alçak bir mırıltı yükseliyordu. Kokusu burnuma doluyor, açlığımı körüklüyordu. Şık, güçlü jaguar, kudretli orman avcısı, avını aramak için en derin ormanlarda sessizce süzülüyordu. Kürkünün ve ormanın gür yeşilliğinin kokusunu alabiliyordum, sanki bana ulaşmak için eğretili otlarının ve dalların arasından süzülüyormuş gibi.

Açlığım sadece kan ihtiyacından daha fazlasıydı, evet, bir Aima kraliçesi olarak gücümü artırmak için onun kanına ihtiyacım vardı. Ormanı özlüyordum. Havada zengin balçıktan tatlı meyvelere kadar binlerce koku vardı. Hava nem, sıcaklık ve çılgınca büyümenin kokusuyla ağırlaşmıştı. Her şey ya gölgeliklerin üzerinde güneşi bulmak için uzamaya çalışıyor ya da neredeyse karanlıkta ağaçların altındaki yaşama uyum sağlıyordu.

Hayatım için uygun bir metafor. Daha fazla güç istiyordum, evet. Daha fazla güce *ihtiyacım* vardı, yoksa dünyanın Keisha Sky'larına karşı yuvamı koruyamazdım. Kanımı tutamazdım. Yine de güneşi aramak için körü körüne gölgeliklerin tepesine koşarsam...

Bunu özlerdim. Alfa'mın kollarının beni sarmasının verdiği sessiz rahatlığı. "Baban neden önemli?" Eztili fısıldadı.

Yüzümü göremese de gözlerimi kapattım. Ona yalan söylemeyecektim. Hem de hiç. Ve ona söylememek...

Yalanla aynı şeydi. Gerçek onu incitecek olsa bile.

"Babamın bir tanrı olduğunu düşünüyor."

Benim alfam birçok şeydi, en azından bir erkek için son derece zeki.

Aramızdaki bağa dair düşüncelerimi anladığından eğlenerek bir nefes verdi. "Annen sana bu şekilde hamile kalabildi."

Sessiz kaldım, parçaları kendi zamanında bir araya getirmesine izin verdim. Bunun benim için neden önemli olduğunu anladığı anı tam olarak hissettim. Sanki tüm Tenochtitlan onun kalbinin üzerine inşa edilmiş gibi aramızdaki bağda ağır bir yük oluştu. Gözlerimde yaşlar birikti ama ağlamadım. Ağlayarak onu daha fazla incitemezdim. Gözyaşlarımdan nefret ederdi.

Parmakları saçlarımı okşamayı hiç bırakmadı. "Hangi tanrının varisiniz olduğunu iddia edeceksiniz kraliçem?"

MAYTE

TErtesi sabah, avımı aramaya başladım. Duymak istediğim cevaplar olmasa bile cevaplara ihtiyacım vardı.

Eski Zaniyah kraliçesi olarak, Büyükanne hala onu arama niyetimi hissedecek kadar güce sahipti ve bu yüzden kendini gizledi. Gücümü kullanabilir ve onu kolayca bulabilirdim, ancak onun herhangi bir şekilde benden daha az hissetmesini istemedim. Artık Zaniyah yuvamızın kraliçesiydim, ama sadece bana baktığı ve ben yardım edecek kadar güçlenene kadar hepimizi hayatta tutmayı başardığı için var oldum.

Ne zaman o ilk yılları düşünse, gözleri sanki karanlık anılar zihninde yuvarlanıyormuş gibi perili bir bakışa bürünüyordu. Bu da bana gizemli arkadaşımın muhtemelen haklı olduğunu söylüyordu. Büyükannem babamın kim olduğundan şüphelenmiş ve bunu bunca zaman saklamış olmalıydı.

İyi bir nedeni olmadan bu bilgiyi vermezdi.

İkiz kardeşlerim bile büyükanneimin nerede olduğunu bilmezken, onu arka tarafta, severek cadı kulübesi dediğim yerde aramam gerektiğini biliyordum. Son alfası Hernando, yıllar önce onun için mutfakların arkasına bir kulübe inşa etmişti. Oraya bahçecilik kulübesi diyordu ama oraya yaklaştıkça tenim karıncalanıyor ve kafa derim kaşınıyordu. Sihrini konuşturuyordu.

Büyükannem bana her zaman diğer kraliçeler gibi olmadığını söylerdi, Aima sarayları arasında inzivaya çekilmemizi ve genel olarak anonim kalmamızı sevmesinin bir nedeni de buydu. Resmiyetten ya da politikadan hoşlanmaz, basit ve sakın bir taşra hayatını tercih ederdi. Dahası, kan büyüsunün ötesine geçen iksir ve büyülerle uğraşmayı severdi. Yaptığı büyüünün diğer kraliçelere özgü olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İksirleri son derece işe yarıyordu, ancak yıllar boyunca doğurganlık için bana verdiği iksirler regl olmamı sağlamak için hiçbir şey yapmamıştı.

Kapıya vurduğum ve birkaç dakika bekledikten sonra nihayet "İçeri gel çocuğum" dedi.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. Mahremiyeti severdi ve yuvadaki hiç kimse onun izni olmadan bu kulübeye adım atmaya cesaret edemese de, yalnız olursak ve meraklı gözlerden saklanırsak daha rahat konuşacağımızı umuyordu.

Gözlerimin alışması birkaç dakika aldı. Kulübenin penceresi yoktu ve odadaki tek ışık eski moda bir fenerdi. Odanın ortasında yüksek bir masa duruyordu ve duvarlar, hepsi özenle etiketlenmiş kavanozlar ve kutularla dolu raflarla kaplıydı. Kurutulmuş kökler, tüyler ve özel hayvan kemikleri kırımlardan sarkıyordu, gerektiğinde onlara ulaşabileceği kadar alçaktı. Boyum ondan birkaç santim daha uzundu, bu yüzden başımı çarpmamak için asılı demetlere dikkat ettim.

Önünde çeşitli kavanozlar açıktı. Küçük bir tencere taşınabilir bir propan brülörün üzerinde fokurduyordu. İyileştirici bir iksir üzerinde çalıştığını anlamak için malzemelere bakmama gerek yoktu. Büyümün onunkine verdiği tepkiden bunu hissedebiliyordum.

Onun gibi benim de şifa ya da toprak büyüsü yapmak için kanamam gerekmiyordu. Kan büyümüzü gerçekten çaresiz ve güçlü büyüler için saklıyorduk. Bir hayat kurtarmanın ya da yuvamızı korumanın başka yolu olmadığına, seve seve kanımızı akıttırdık. Zaniyah kraliçeleri toprağa ve bitkilere sıkı sıkıya bağlıydı. Ürünlerimiz her zaman bol ve büyüktü. Yağmurlar ihtiyaç duyulduğunda gelirdi. İnsanlarımız sağlıklı kaldı.

Çünkü bunu yapmak için kanımızı akıttık.

Ama şimdi yaptım. Büyükannem kan çemberimizin sağlam kalmasını sağlamak için yılda sadece bir kez kanını sunuyordu, özellikle de Keisha Skye'in geası yuvamızın üzerine serilmişken.

Sessizce, küçük görevlerde ona yardım ettim. Tencereyi karıştırmak, kavanozları doğru yerlerine koymak, karışımı için steril bir kavanoz almak. Yıllar boyunca ona sayısız kez yardım etmişim, bu yüzden talimat almadan birlikte iyi çalıştık.

İksirin soğumaya başlaması için ateşi söndürdü ve bir iç çekti. "Babanın kim olduğunu bilmiyorum. Emin değilim."

"Ama şüpheleniyorsun."

Bakışlarımdan kaçınmasına rağmen başını salladı. "Üzgünüm çocuğum ama seni korumanın tek yolu sessizlikti. Eğer haklıysam..."

Büyükanne yaşlı boyuna rağmen her zaman heybetli bir kadın olmuştu. Şimdi ise kırılğan ve küçük görünüyordu. Omuzları hissedemediğim bir soğuğa karşı kamburlaşmıştı. Yüzü benim hiç karşılaşmadığım korkulardan dolayı çizgilerle kaplıydı.

Masanın etrafından dolaştım ve hem rahatlatmak hem de korumak için kollarımı ona doladım. Bana sarılırken gerginlikten titredi ve endişe boğazımı sıktı. Biz Aima'lar dayanıklıydık ve yüzlerce yıl sorunsuz yaşırdık, ama birdenbire onun yüzyıllarının her birini hissettim. "Özür dilerim, bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum. Mantiğini sorgulamıyorum ya da bir şey sakladığın için seni suçlamıyorum çünkü beni koruduğunu biliyorum. Ama eğer başka bir Zaniyah varisi istiyorsak, annemin bana nasıl hamile kaldığını bilmem gerekiyor."

Büyükanne nefes verdi ve hafif bedeninde parıldayan gerginlik gevşedi. "Sana hep Citla'nın sen doğduğunda vefat ettiğini söyledim, ki bu doğru. Ama doğum sırasında ölmedi. Çocukken kendini suçlu hissetmene neden olsa da durumun böyle olduğuna inanmana izin verdim."

Kollarımda döndü ve iki eliyle yüzümü kavrayacak şekilde uzandı. Yaşlılıktan ve çok çalışmaktan buruşmuş elleri beni sıkıca kavradı, bakışları benimkilere kilitlendi. "Hernando ve ben Citla'yı seni doğurduktan sonraki sabah obrukta bulduk. Boğulmuştu."

Gözlerimi kırptım, zihnim rastgele daireler çizerek çaresizce uğulduyordu. İntihar. Ama neden? Obruk kilometrelerce uzaktaydı ama yürüyerek bir saat içinde oraya ulaşabilirdi. Neden orası? Kendini öldürmek isteseydi mağarada boğulabilirdi. Tabii başarılı olduğundan emin olmak için düşmeye ihtiyacı yoksa. Mağaranın uçurum duvarları suyun en az otuz metre üzerindeydi ve kimse suyun gerçekte ne kadar derin olduğunu bilmiyordu.

Hatta bazı insanlar mağaranın dipsiz olduğuna inanıyordu. Diyorlardı ki...

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve ellerini yüzüme bastırarak onu aradım. bakışlar.

"Geçebileceğine inanıyordu," diye fısıldadı Büyükanne, alçak sesi niyetliydi. "Sevgilisine ulaşmaya çalışıyordu."

Sevgilisi.

Benim

babam.

Bir cenote aracılığıyla.

Beynim bir an bocaladı. "Hikayeler..." Başını salladı, hâlâ bakışlarımı tutuyordu.

Eskiden insanlar, suyun öteki dünyaya açılan bir kapı olduğuna inandıkları için, bazen insanlar da dahil olmak üzere bazı şeyleri obruğa atarak tanrılara kurban ederlerdi. Doğrudan tanrılara açılan bir kapı.

Annemin isimsiz sevgilisine obruktan ulaşmaya çalışmış olması çok mantıklı geliyordu. Ama boğulduysa, başarılı olamamıştı. Peki onu ilk etapta nasıl bulmuştu?

"Sen doğmadan yaklaşık sekiz ay önce Citla iki günlüğüne ortadan kayboldu. Uzun, korkunç bir kış olmuştu ve o soluyor gibiydi. Solgun ve halsizdi, neredeyse hiç hareket etmiyor ve her lokmasını ben vermediğim sürece yemek yemiyordu. O bahar nihayet güneşli güzel bir gün olduğunda, Hernando onu dışarı çıkarmamda bana yardım etti ve güneşe karşı sevinçle gülümsedi. Dışarı çıktığından emin olduğumuz her gün daha da iyileşti ve çok daha mutlu görünüyordu.

"Mayıs ayında bir gün bahçede çalışıyordum ve o avokado ağacının altında bir battaniyenin üzerine oturmuştu. Etrafında dans eden bir kuş gördüğümü hatırlıyorum ama hiçbir şey düşünmedim. Hayvanlarla özel bir ilişkisi vardı. Çocukken bile birçok kırık kanadı iyileştirmiş ve yavru tavşanları köpeklerden kurtarmıştı. Mutfağa bir sepet sebze taşıdım ve geri döndüğümde gitmişti. Onu kendim aradım ama yuvanın hiçbir yerinde bulamadım. Hernando'yu çağırdım, o da jaguara dönüştü ve onun kokusunu takip etti ama yuvanın birkaç adım dışında onu kaybetti."

"Ne tür bir kuştur?" Kısık sesle sordum. "Bir sinek kuşu."

Gözlerimi kapattım. Tabii ya. Bana söylememesine şaşmamalı. "Soldaki Sinek Kuşu."

Burada, kulübesinin karanlığında bile Aztek güneş tanrısının gerçek adını yüksek sesle söylemeye güvenmiyordum. Huitzilopochtli, Aztek İmparatorluğu'nun 1521'de yıkılmasından önce ailemin yaşadığı Tenochtitlan'ın koruyucu tanrısıydı. Genelde savaş tanrısı olarak bilinse de güneş ışığı ile de ilişkilendirilirdi. Bir keresinde büyükannemin kardeşlerinden birinin ona eski bir ilahi mırıldandığını bile duymuştum. "*Onun ışıltısını gör. Parladığını gör.*"

Tenochtitlan'ın zirvesinde, yüzlerce mahkûm ve esirin ona kurban edilmesi hiçbir şey değildi.

Yüzlerce.

Tapınağın basamakları onun kurbanlarının kanıyla kıpkırmızı olmuştu. Babamın.

Fısıldanan söylentilere göre, bir noktada Mısır'ın ışık tanrısı Ra'ya katılmış ya da belki de onun tarafından emilmişti. Hiçbirimiz kesin olarak bilmiyorduk. Ama artık tek bir güneş tanrısı vardı ve her bir Aima kraliçesini yok etmeye kararlıydı. Yuvalarımız yok edilecek, evlerimiz yıkılacaktı. Sonsuza dek.

Öyleyse ışık tanrısı neden bir Aima kraliçesinden çocuk yapsın?

"Bana nerede olduğunu söyleyemedi ya da söylemek istemedi," diye fısıldadı büyükannem. "Ama ıslıl ıslıl mutluydu. Daha çok konuşurdu. Hem yuvanın içinde hem de dışında yürüyüşlere çıktı. Ne yapabilirdim ki? O bir yetişkindi ve Tocatl'ın yuvasındaki kâbustan sonra hiç iyi olmamış olsa da, kabuğundan çıkmaya başladığı için rahatlamıştım. Onu hiç bu kadar aktif ve hazır görmemiştim. Bana aşık olduğunu ve yakında onun için geri geleceğini söyledi.

"Sık sık öğle güneşinin altında dışarıda oturur ve onunla konuşurdu. Onu duydu mu duymadı mı, bilmiyorum. Ona çocuğuna hamile olduğunu söylerdi. Onunla birlikte gitmeye hazır olduğunu söyledi."

Büyükannenin sesi kesildi ve önlüğüyle gözlerini sildi. "Yaz gündönümünde onun için geleceğine yemin etti, ama gelmedi. Aylar geçti ve o yine solmaya başladı. Hava onun ruh haline uyuyordu ve daha önce hiç böyle bir güce sahip olmamasına rağmen havayı manipüle ettiğini düşündüm. Yazın geri kalanında kasırga üstüne kasırga yaşadık, ardından haftalarca kavurucu sıcaklar ve hiç yağmur yağmadı. Böcekler korkunçtu. Yemek tabağı büyüklüğündeki örümcekler ormandan sürünerek çıkıyor ve sevgili annenizi uçurumun kenarına itiyordu. Büyük Tanrıça'nın alanındaki dehşetten kurtulduktan sonra örümcek görmeye dayanamazdı.

"Her gün seni kaybedeceğinden korkuyordum. Büyünü şimdiden hissedebiliyordum. Senin bir kraliçe olduğunu biliyordum, keşke seni hayatta kalmana izin verecek kadar uzun süre taşıyabilseydi. Seni dört hafta erken doğurdu ve küçük olmana rağmen hayatta kalacak kadar sağlıklı ve güçlüydün."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü. Boğazım sanki bir dev yumruğunu boynuma dolamış ve beni boğuyormuş gibi ağrıyordu. "O... beni... istemedi mi?"

"Hayır, sevgili çocuğum, o seni seviyordu. Seni dışarı çıkarıp güneşe tutmamı ve kendisinin olduğunu ilan etmemi istedi. Seni hem onun hem de bizim varisimiz ilan etmemi. Duyacağına yemin etti. Sen gece doğdun ve şafak söktüğünde o gitmişti. Bana bir not bıraktı ama notta sadece 'Onu bulacağım ve kızını görmesi için getireceğim' yazıyordu."

Sadece cenote'de ölmek için.

"Onu bulduğumuzda, seni asla onun varisi olarak ilan edemeyeceğimi biliyordum. Onun istediği gibi değil. Seni riske atamazdım. Yıllar geçtikçe, çok fazla şüphelenmeye başladım. Onun çağrısına hiç gelmedi ve o yaz kesinlikle doğanın tüm güçleri ailemize karşı dönmüş gibi görünüyordu. Belki de bu hava olayları onun kazandığı yeni bir güç değil, bizi yok etme girişimiydi. Örümcekler özellikle Citla'ya eziyet ediyordu. Sadece onun geçmişini bilen biri zihinsel durumuna ne yaptıklarını bilebilirdi. Bugüne kadar, Güneş Tanrısı'nın seni doğurmadan önce onu öldürmeye çalıştığına inandım. Ya da belki de seni hiç bilmiyordu ama her ne sebeple olursa olsun Citla'nın ölmesini istiyordu. Çünkü o öldüğünde garip saldırılar da durdu."

Kalbim acıdı ve şişti, sanki göğüs kafesim bir mengene gibi sıkılmıştı. Yutkundum ve derin bir nefes aldım. Sonra bir nefes daha. En azından artık biliyordum ama bu bilgiyle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu neyi değiştirdi?

Sonunda, babamın kim olduğu önemli değildi. Sadece *ne* olduğu.

Bir tanrı.

Çocukken babam hakkında inanılmaz fanteziler kurardım. Beni alıp götürmek için homurdanan siyah bir aygırın üzerinde gelirdi. Ya da ateş püskürten devasa bir ejderha gibi yuvaya uçardı. Onu ve annemi tanımak için can atıyordum. En azından büyükannemin Citla'yla ilgili hikâyeleri vardı ama babamla ilgili tek bir hikâye ya da ipucu bile yoktu. Bir çocuğun en çılgın hayal gücü bile güneş tanrısını gerçek babam olarak hayal edemezdi.

Korku midemi bulandırıyor, beynim çılgınca dönüyordu. Ya dışarı çıkarsam ve Huitzilopochtli beni vurursa? Ya da zavallı annem gibi bana eziyet etmesi için bir örümcek sürüsü gönderirse? Onlardan onun kadar ölümüne korkmuyordum ama savaşmak isteyeceğim son şey dev bir örümcek olurdu.

Ama pek çok şey hâlâ mantıklı gelmiyordu. Artık daha fazlasını biliyordum, kesinlikle, ama neden annemin ölmesini istesin ki? Eğer onu öldürmeye çalışacaksa neden en başta onu hamile bıraktı?

"Şimdi ne olacak?" Fısıldadım.

"Önce bu iksiri Felipa'ya vereceksin, güllerindeki siyah çürümeyi düzeltmesi için," dedi Büyükanne kavanozu elime tutuştururken sert bir sesle. "Sonra da daha fazla Kan çağıracaksın."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Evet. Daha fazla Kanı kendime çağırabilecek kapasitem vardı. Eztili en uzun süredir benimle birlikteydi ve

Maxtla ve Luis daha sonra ben güç kazanmaya devam ettikçe. Her biri beni düzenli olarak ve derinlemesine besleyerek gücümü artırdı.

Ne kadar çok güce sahip olursam, o kadar çok Kan çağırabilirdim. Bu, yuvanın yönetici kraliçesi için önemli bir döngüydü. Özellikle de bir sonraki Zaniyah varisini doğurmak istiyorsam. "Ve sonra bir tanrıya ihtiyacım var."

Büyükanne homurdandı. "Senin için her tanrı yeterli değil çocuğum."

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayıldı ve usulca güldüm. "Haklısın. Bir jaguar tanrısına ihtiyacım var, değil mi? Peki, bırakın inanmayı, artık kimsenin hatırlamadığı, çoktan ölmüş bir jaguar tanrısını bulmak için nasıl bir yol izlenir?"

Büyükannem yanağımlı okşadı. "Tabii ki onu çağıracaksın. Ve sonra onu alırsın."

MAYTE

N Yuvanın kan çemberinin ötesindeki Zaniyah topraklarında yürürken karanlık beni sarıp sarmaladı.

Ağaçlar kalınlaştı ve uzadı, o kadar yaşlı ve görkemliydiler ki büyükannem daha doğmadan önce filizlenmiş olabilirlerdi. Ay gökyüzünde sadece gümüş bir kaymaydı, ama milyonlarca yıldız, tam olarak anlayamadığım gizli bir dille parıltıyor ve göz kırptıyordu. Gece yarısı gökyüzüne bakarken, evrenin ya da tanrıçaların bana ne anlatmaya çalıştığını kelimelerle tam olarak anlamasam da cevabı içimde hissettim. Bunu kemiklerimde ve kanımdaki sihrin nabzında hissettim.

Şimdi.

Vakit geldi.

Üç jaguar çalılıkların arasında sinsice ilerliyordu ama en büyüğü kuyruğu kalçalarıma degecek kadar yakınımda duruyordu. Eztli her zaman yakınımda dururdu, jaguarı olarak bile. Dişlerim aşağı indi ve o da açlıktan öksürürcesine homurdandı. Bileğimi ona uzattım ve derimi yırtmasına izin verdim.

Güç içimde gümbürdeyerek canlandı. Onun formuna geçmedim, geçemezdim. Bir jaguara dönüşmek hiçbir zaman benim yeteneğim olmamıştı, sadece onları yanıma çağırma yeteneğim vardı. Ancak, onun gelişmiş duyularını kazandım. Ağaçların altındaki karanlık gölgeleri aniden mükemmel bir şekilde görebiliyordum. Tepemdeki olgun meyvelerle beslenen yarasaların gıcırtiları ile yerdeki yapraklar arasında sürünen minik fareler arasındaki farkı anlayabiliyordum. Avını avlayan bir yılanın sarmallarının hafif törpüsü kafamın içinde bir çan kadar net çınılıyordu. Binlerce koku içime doluyor, toprağın tüm mesajlarını taşıyor ve

sakinleri. Orman içimi doldurdu, her bir yaşam geceye doğru dönen bir iç radarda bir işarettti.

Eztli bileğimi müthiş çenesinde kavradı ve kanımın boğazından aşağı akmasına izin verdi. Dili zımpara kâğıdı gibiydi ama bu benim hoşuma giden bir törpüydü. Dilinin sert darbeleri bedenime beslendiğini söylüyordu ve yakında beni de besleyecekti.

"Yeter" dedim ve beni hemen serbest bıraktı. Çağrı için kana ihtiyacım vardı ve beni eve taşımalarını gerektirecek kadar çok kan kaybetmek istemiyordum.

Bileğimi uzattım, böylece kanım kalın eğrelti otları tarafından neredeyse gizlenmiş olan ufalanan taştan bir stele damladı. Bu ormanlarda gömülü pek çok kayıp şehir yatıyordu. Piramitler, tapınaklar ve o kadar uzun zaman öncesinden kalma top sahaları... Büyükanmem bile şehirleri bilmiyordu. Aşınmış kayaya hangi tanrıçanın resminin oyulduğundan emin değildim ama bunun bir önemi yoktu. Aklımda, Tanrıların Anası, Zaniyah hamimiz Coatlicue vardı.

Zihnimde kıpırdandı. Onay, normalde sıcak olan bir su havuzundaki serinlik dokunuşu gibi içime aktı. Onu hiç doğrudan görmemiştim ama hayatımda sık sık dokunuşunu ve etkisini hissediyordum. Büyükanmem O'nunla tanışmak istemediğimi, çünkü bizi piramit evine, Coatepec'e ya da "Yılan Dağı"na sadece çok önemli bir amacı olduğunda çağırdığını söyledi.

Birinin ölmesi gerektiğinde.

Bu gece aklımda ölüm yoktu. Sadece hayat ve güç. Kan ve seks.

Dürüst olmak gerekirse, her zamanki düşüncelerim. Ben ne kadar güçlü olursam, Zaniyah Hanesi de o kadar iyi korunurdu ve kan, daha fazla güce giden yoldu. Kaçınılmaz olarak, kanı paylaşmak bedenleri de paylaşmaya yol açıyordu ve Kanımla ne kadar çok şey paylaşırsam, bağlarımız o kadar derin ve zengin hale geliyordu.

Kurbanım eski harabeye bir güç dalgası gönderdi. Kanımın olduğu gibi düşmesine izin vererek, aslında küçük, büyümüş bir tapınak olan eğrelti otlarıyla kaplı bir tepeye doğru yürüdüm. Orman onu yutmuştu ama taşlar ve kadim güç hâlâ oradaydı.

Burada daha önce birçok kez kurban sunulmuştu. İnsanlar hayatlarını kaybetmiş olsun ya da olmasın, rahipler her zaman kanlarını tanrılara kurban etmişlerdi. Kan öteki dünyaya açılan kapıyı açardı. Dalgınca, annemin obruk kapısını açmaya çalışmak için kanının akması gerektiğini bilip bilmediğini ya da öylece atlayıp atlamadığını merak ettim. Bilip bilmediğini büyükanmeme sormalıydim.

Piramidin düzleştirilmiş zirvesinde kollarımı açtım, başımı arkaya doğru eğdim ve sadece nefes aldım. Ormanı içime çektim ve zihnimin geceyi dolaşmasına izin verdim. Jaguar Kanımın her birine kısaca dokundum, mırıltıları ve alçak kükremeleri bana tanıdık ve sevimliydi. Otuz adım bile uzakta olmayan vahşi bir jaguarı hissettim, tamamen Aima kanı taşımayan bir hayvan. Bir av izinin üzerinde, ağır bir dalın üzerine çömelmişti, varlığına dair tek ipucu gözlerinin parıltısıydı. Kürkü koyu gölgeler ve gölgelikten süzülen ay ışığıyla mükemmel bir uyum içindeydi.

Başını bana doğru eğdi ve eğer istersem emirlerimi yerine getireceğini biliyordum. Ama çağrılacak kadar kanlı değildi.

Farkındalığının daha da yayılmasına izin verdim, ağaçlardaki diğer gece hayvanlarına hafifçe dokundum. İhtiyacıma odaklanarak yüksek sesle fısıldadım, "Nerede olursan ol bana gel, jaguar kanım. Kraliçenin sana ihtiyacı var."

Gece esintisi niyetimi yuvarlanan bir yaprak gibi dünyaya taşıdı. Kanımdan güç alarak, çağrım daha da güçlendi. Üç jaguarım bana doğru bastırırken, ben de onların gücünden yararlandım. Eztlî'nin sarsılmaz sadakati. Maxtla'nın kaderci savaşçı tavrı. İspanyolların akınına karşı savaşmış ve en büyük şehrimizi kaybetmişti ama yine de bir gün daha savaşmak için yaşıyordu. Luis intikam alma isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Kardeşi onlarca yıl önce, o bana gelmeden önce ölmüştü ama Luis hâlâ genç ama güçlü bir jaguar şekil değiştiriciyi öldürmeyi başaran canavarın peşindeydi.

Jaguar tanrımı aramak için yuvadan ayrılacaksak, mümkün olduğunca çok kana ihtiyacım vardı. Aradığım tanrı Tezcatlipoca ya da Tüten Ayna'ydı. Karanlığın, kehanetin ve depremelerin tanrısı. Ama ben onu dinimizde aldığı diğer şekilden, jaguar yönünden, Tepeyollotl ya da Dağ Kalbi'nden dolayı seçmiştim. İsmi bile gücümde bir heyecan yarattı, evet, o doğru kişiydi diye bir onaylama zil sesi.

O benim için Tanrı'ydı.

Güneyde, sanki bir sinek devasa bir ağın en uzak kenarına dokunmuş gibi hafif bir çekilme hissettim. Kalbim heyecanla yerinden fırladı. Uzun zamandır kayıp olan bir tanrı gerçekten bu kadar kolay bulunabilir miydi?

Uzaktaki o önemli şey hissine doğru uzandım. Kilometrelerce uzaktaydı. Ne yazık ki tanrı değil, bir jaguar kanı. Sık ormanda koştuğunu hissettim, zarif vücudu bir an önce bana ulaşmak için uçan sıçramalarla uzanıyordu.

Güzel. Umarım dört Kan, Tepeyollotl'u aramak için yuvadan ayrılmayı göze almak için yeterli koruma sağlar.

Yavaş bir daire çizerek döndüm, parmaklarımı açarak çağırma yanıt veren en ufak bir şey hissedip hissetmediğimi araştırdım. Dirseğime kadar kan damlıyordu ama başka hiçbir şey hissetmiyordum. Tepeyollotl'un bir pırıltısı bile yoktu, gerçi bir jaguar tanrısının nasıl hissettireceğinden bile emin değildim. Duraksayarak diğer bileğimi Maxtla'ya uzattım ve kanımın antik taşa damlamasına izin vermeden önce birkaç dakika beslenmesine izin verdim.

"Coatlicue, Büyük Anne, Yılanların Eteği, lütfen çocuğunun yakarışını duy. Bana Tepeyollotl'un nerede yattığını göster. Müstakbel kızımın babasını bulmama yardım et. Zaniyah Hanesi'nde soyunu sürdürmemize yardım et."

İçgüdülerim herhangi bir ipucu için zorlamak ve zorlamaktı, ama genellikle tanrıçamın çalışma şekli bu değildi. Kendi iradesine sessiz ve huzurlu bir şekilde boyun eğmeyi tercih ederdi. Teslim olmam gerekiyordu, böylece benim için değil, benim *aracılığım*la çalışabilirdi.

Sessizce beklemek benim doğamda yoktu. Meşgul olmak istiyordum. Listeler yapmak, haritalar çizmek ve her Aztek ve Maya uzmanını arayıp uzun zamandır kayıp olan bir tanrının son dinlenme yerinin nerede olabileceğini düşündüklerini sormak istedim. Ben bir yapıcıydım. Tamirciydim. Bir planlamacıydım.

Ama bunların hiçbiri Tepeyollotl'u bulmama yardımcı olmaz.

Dizlerim titreyene ve başım uğuldayana kadar kanadım ama güneydeki yeni Kan'dan başka bir şey hissetmedim.

İç çekerek Eztli'nin yanına çöktüm ve o da dev başını karnıma çarptı. *Sabırlı olmalısınız kraliçem. Tenochtitlan tek bir günde inşa edilmedi:*

Piramitten dikkatlice inerken kendimi sabitlemek için kolumu omzuna doladım. Kan sunmak beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Başka ne deneyeceğimden emin değildim. Belki Büyükanne'nin iksirlerinden birini?

Luis önümüzde ilerledi, beni tehdit edebilecek herhangi bir şey ya da herhangi biri için yolu gözlüyordu. *:Aradığınız tanrıya bir nedenden dolayı Sigara İçen Ayna deniyor:*

"Biliyorum," diye yavaşça cevap verdim. "Bu ne anlama geliyor?"

Eski yöntemleri hatırlamak için çok gençsin: Maxtla cevap verdi. *:Tenochtitlan'da rahipleri onunla konuşmak için cilalı obsidyen aynalar kullanırlardı.:*

Hope yuvaya doğru adımlarımı hızlandırdı. "Büyükanemde bir tane var mı diye bakacağım. Diğer her şeyi bir yerlere istiflemiştir."

Yarın: Eztli hırladı, bağı zihnimde güçlendi.

Sadece benimle ilgilenmeye çalıştığını biliyordum ama zayıf görünmek istemiyordum. Bir kraliçe muhtemelen mağrur bir kahkaha ile başını savurmalı ve

meydan okuyan bir açıklama yaptı ama haklıydı. Çok yorgundum ve akıllı davranıp sınırlarımın içinde kalmalıydım.

Beslenmem gerekiyordu. Dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Sonra da obsidyen aynayı bulmak için yuvayı baştan aşağı arardım. O her neyse.

EZTLI

I Kraliçemi uyurken tutuyor, ihtiyacı olan dinlenmeyi sağlayabilmek için onu gevşetmeye çalışıyordum.

Jaguarım içimde bir ileri bir geri gidip geliyor, hırlıyor ve Kuyruk. *O benim kraliçem. Onun için savaşacağım. Onun için öleceğim.*

Gözlerimi kapatarak yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım, böylece ejder meyvesi ve hanımeli kokusunu içime çekebildim. Tatlı, çiçekli kokusu genellikle beni sakinleştirirdi, ama bu gece beni uçurumun kenarına itmekle tehdit ediyordu.

Alfalar her zaman kontrolü ellerinde tutarlardı, sadece diğer Kanı değil, kendilerini de. Daha önce yırtıcı içgüdülerimi dizginlemekte hiç zorlanmamıştım ama bu gece tek istediğim rakibimi parçalamaktı.

Maxtla'nın yumuşak nefes alışları bile kulaklarımda rahatsız edici bir haşere vızıltısı gibiydi. Balkon korkuluğuna uzanmış, kraliçemizin bölgesini inceliyor ve ilk sorun işaretinde saldırmaya hazır bekliyordu. Onun çağrısına cevap verdiği günü hâlâ hatırlıyorum. Kan çemberinin dışında oturmuş, yaklaşmak için bir davet bekliyordu. Ona bakarken içimde bir an bile şüphe olmamıştı. Ona meydan okumak için jaguarıma geçmedim.

Biliyordum. O da biliyordu.

Mayte Zaniyah'ın alfasıydım. Sorgusuz sualsiz.

Şimdi tek bir soru kafamı kurcalıyor, beni deliliğe sürüklüyordu.

Varisini doğurabilmek için bir tanrıya sahip çıksaydı yine de alfa olur muydum? Lanet bir tanrı.

Bir alfa Kan, kraliçesinin yatağında sadece başka bir erkekle değil, aynı zamanda zamanın kendisi kadar eski, son derece güçlü bir ölümsüz varlıkla nasıl başa çıkabilirdi?

Diğer Blood'ları yatağına davet ettiğinde bir an bile kıskançlık hissetmemiştim. Bana ihtiyaç duyması halinde yanında kalmama izin verirdi ama genellikle bizi teker teker almayı tercih ederdi. Benim için fark etmezdi. Ben alıyordum. Canavarımın müthiş iradesini kullanarak diğerlerini uzaklaştırabileceğimi biliyordum.

Bir tanrıyı ondan uzaklaştıramazdım. Kraliçe olarak bile bunu yapacak gücü olmayabilirdi. Onu çok seviyordum ve kimsenin onun saçının teline zarar vermesine izin vermeden öldürdüm ama o çok iyi bir savaşçı değildi. Politika yapmak ya da sarayı için daha fazla güç aramak umurunda değildi. Tek istediği yuvasının güvende olması ve halkının yüzyıllardır olduğu gibi mutlu bir şekilde yaşamasıydı.

Ve bir kız. Onun en büyük ve en umutsuz isteği. Ona sağlayamadığım tek şey.

Eğer ekinlere bir yanıklık saldırırsa ya da ailenizi bir hastalık vurursa, aramanız gereken kraliçe oydu. Neredeyse her şeyi iyileştirebilirdi. Ama bir tanrıyı kendi iradesine nasıl boyun eğdirebileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yeterince güçlü değildi.

Eğer ona zarar verirse.

Onu korumak için kendimi feda etmekten başka ne yapabilirdim? Herhangi birimiz ne yapabilirdi?

Luis aklıma dokundu. *Yeni Kan geldi:*

Onu çemberin içinden geçir ve ona gelmesine izin ver:

Kendimi dikkatlice onun kollarından çözmeye başladım. Yatağının kenarına doğru kayarken, uykulu bir şekilde başını kaldırdı.

"Eztli?"

"En yeni Kanınız burada, kraliçem."

Gözleri büyüdü ve doğrulup oturdu. "Bu kadar çabuk mu? Kendini Guatemala'da ya da belki daha da güneyde hissettiğine yemin edebilirim."

Yeni adam kapının eşiğinde durmuş, kabul edilmeyi bekliyordu. Göğsü eforla kabarmış olsa da en azından terbiyeli ve mantıklı görünüyordu. Rütbeli bir erkek gibi kokuyordu ve bana meydan okumamasına rağmen bakışlarında çığ, umutsuz bir ışık yanıyordu. Kalbine bir yumruk atarak selam verdi ve hatta başını eğdi. "Alfa."

"Zaniyah Evi'ne hoş geldiniz." Sesim amaçladığımdan daha sertti. Jaguarımı tam olarak kontrol altına alamamış gibiydim. "Senin adın ne?"

"Diego Chak."

Mayte'nin yatağına doğru işaret ettim ama ona bakmadım. Kendi gözlerime yansıyan aynı hamlığı görmesini istemedim, her ne kadar bir an için olsa da

tamamen farklı bir sebep. "Kraliçemiz, Mayte Zaniyah, Coatlicue'nun kızı."

Diego onun yatağına yaklaştı. "Kraliçem. Ben seninim. Beni uygun gördüğün gibi kullan."

Açlığı beni durmak bilmeyen bir gelgit gibi çekiyordu. Beni yatağa geri çağırmasını umarak kapıda bekledim. Bazen çağırıyordu ama genellikle tek bir erkeğin tüm dikkatini üzerinde toplamayı tercih ediyordu. Bu çaresizlikten ve çaresiz öfkeden nefret ediyordum. Bu onun hatası değildi. Bir varisi olmalıydı. Bir kız çocuğu sahibi olma arzusunu anlıyor ve bu isteğini tüm kalbim ve ruhumla destekliyordum.

Ama neden kalbinin arzusunu yerine getirecek kişi *ben* olamadım?

Yeni adam gürleyen bir kükreme çıkardı ve dişlerini ona geçirdiğini biliyordum. Beni yanına çağırmadan.

Sessizce dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Jaguarım kükredi ve öfkesinin gücüyle içimde çırpındı. Gecenin içinde öldürücü bir rüzgâr gibi koşmak ve bu öfkeyi Zaniyah topraklarına yaklaştırmış olabilecek herhangi bir talihsiz köle ya da iblisin üzerine salmak istiyordu.

Ama topraklarına böylesine sıkı sıkıya bağlı bir kraliçe varken, çok az canavar yaklaşmaya cesaret edebilirdi. Ondan saklanmak imkânsızdı, dolayısıyla benden de saklanmak imkânsızdı. Eğer içimde yanan bu öfkeyle avlanırsam, geceleri dolaşan masum bir yaratığı öldürürdüm ve bu bir kayıp olurdu. Ete ihtiyacım yoktu.

Kraliçeme ihtiyacım vardı.

İçimden yumuşak bir inilti çıktı ve başımı kapıya yasladım. Belki jaguar tanrısı beni öldürürdü. O zaman sevgili kraliçeme bir daha hiç dokunmadan yaşamak zorunda kalmazdım.

MAYTE

SAlfa'm bana geldiğinden beri, Eztili yanımda olmadan uyandığım sabahların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. Bugün onlardan biriydi. Bağına dokundum ve onu koridorda hissettim, giyinmiş ve aramam için hazır.

Ama doğru hissettirmiyordu. Fiziksel olarak aramızda sadece birkaç adım vardı ama onun bağı yıldızlar kadar uzaktı.

Dürtmedim ve mahremiyetini ihlal etmedim. Bu benim tarzım değildi, yine de onun metanetli sessizliğini bir ceviz gibi kırıp açabilirdim. Ben onun kraliçesiydim, soluduğu hava ve gücünün kaynağıydım. Eğer ona bir emir verirsem, damarlarında akan kanım ve büyümün zorlamasıyla bunu yapardı.

Genç bir kadın olarak, Zaniyah kraliçesi olmanın bu kadar ağır sorumluluklar getireceğini hiç fark etmemiştim. Ailemize göz kulak olmayı bekliyordum ama böylesine etkileyici ve güçlü erkeklerin emrime amade olacağını, bir anlık dalgınlığımla onları ezebileceğimi hiç düşünmemiştim. Bu konuda onu zorlamamın gururunu inciteceğini ve ilişkimizi yok edeceğini biliyordum. Bana kendi isteğiyle gelmeliydi.

Bu sorunu benimle konuşmak istediğinde, konuşurdu. Ayrıca, kendisini benden uzaklaştıracak kadar canını sıkın şeyin ne olduğunu tahmin etmek yeterince kolaydı.

Yeni bir Kan çoktan gelmişti ve bulmam gereken jaguar tanrısı, birlikte inşa ettiğimiz her şeyi mahvedebilecek karanlık, bilinmeyen bir fırtına gibi ufukta belirliyordu. Tepeyollotl'u bulduğumda ne olacağını bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Tepeyollotl'u bulduğuma sevinecek miydi?

Keşfedilmiş mi? Ya da öfkeli? Kızımı doğurup benimle işi biter miydi? Kanımı öldürmeye çalışır mıydı?

Bir an için gözlerimi kapattım, içten içe dehşetle ürperdim. Bu olabilirdi. Bu korkuyu kabullenmeli ve onunla yüzleşmeliydim. Umutsuzca istediğim çocuğa sahip olmak için attığım adımlar yüzünden Kanıma bir şey olması beni mahvederdi.

Yine de başka ne seçeneğim vardı ki?

Döndüm ve dün gece kaçırdığım adama baktım. Açlığı birden fazla yönden harikaydı. Vahşiliğini, şiddete doğru kontrolden çıkmış arzusunu sevmiştim. Kraliçe arayışıyla uzun süre amaçsızca dolaştıktan sonra yeni bir Kanı ilk kez almak kadar heyecan verici bir şey yoktu. Kanlarımdan herhangi birinin bana zarar vermeye yaklaştığı tek andı.

Gözleri hâlâ ihtiyaçla yanıyordu, sanki beni tekrar becermekten başka bir şey istemiyormuş gibi. Saçları yatağım kadar dağınık ve çok seksiydi. Parmaklarımı gözlerine doğru sarkan uzun tellerin arasından geçirmek istedim. Belki onu toparlamak ya da daha iyisi, onu daha da karıştırmak için.

Ama bütün gün yatakta uzanıp sevişemeyecek kadar çok işim vardı. Eztli'yi dışarıda bekletip dinletmek de kesinlikle doğru olmazdı. Özellikle de aramızda bu gerilim varken.

Eğildim ve yeni Kan'ımın dudaklarına bir öpücük kondurdum ama bunu hafif tuttum ve o kollarını bana dolamadan geri çekildim. "Çağrıma geldiğin için teşekkür ederim. Senin adın ne?"

"Diego, kraliçem, eskiden Chak Hanesi'nden."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Chelle Chak eski muhafızların kraliçesiydi, büyükannemin kraliçe olduğu dönemdeki arkadaşlarından biriydi. Büyükannem ve Chelle kardeşiler ama ben onunla böyle bir ilişkiyi hiç resmileştirmemiştim. "Yuvası Antigua'da. Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

Yatağımdan sıyrıldı ve jaguarı gibi sessizce odanın içinde dolaştı. Bir an balkondaydı, bir an sonra koridora açılan kapıdan geri dönüyordu. Balkonum evin ikinci katındaydı. Evin arka tarafındaydı. Evin önüne kadar koşturması ve merdivenlerden geri çıkması gerekirdi. Göz açıp kapayınca kadar.

"Tek bir adımda büyük mesafeler kat edebiliyorum. Sanki uzayın üzerimde hiçbir etkisi yokmuş gibi."

Hayretler içinde, dün gece ilk telefon görüşmesini yaptığımda aramızdaki kilometreleri hesaplamaya çalıştım. Guatemala'dan Meksika'daki Zaniyah topraklarına kadar uzanan ormanları ve dağları birkaç saat içinde aşmıştı. Yürüyerek. Ya da pençesiyle, daha doğrusu. Hayret vericiydi.

"Özür dilerim kraliçem. Dün gece bu yüzden çok açtım." "Şaşırmadım. Bu oldukça mucizevi bir hediye. Lütfen bana ne zaman rezervleriniz azalıyor."

Başını eğdi. "Normal yiyecekler de vücudumun enerjisini geri kazanmasına yardımcı oluyor. İzninizle mutfakta kolağan edip biraz yiyecek alacağım."

"Tabii ki. Sarah mükemmel bir aşçıdır. Birazdan geliyorum."

Neredeyse giyinmeyi bitirmiştım ki, büyükannem birden kafamın içinde konuştu: *"Tavan arasında sana göstereceğim bir şey var."*

Çocukken beni yeterince sık beslemesine rağmen, kan bağımızı iletişim kurmak için nadiren kullanırdı:

Dışarı çıktım ve Ezti başını salladı. "Duydum."

Sesi bile gergindi, söylenmemiş çok şeyle kaynıyordu. Yukarı sessizce yürüdük, kalbim her adımda ağrıyordu. Bundan nefret ediyordum. Onu incitmek ya da Tanrı korusun, tamamen kaybetmek istemiyordum. Hayatımızın ya da ilişkimizin değişmesini istemiyordum.

Başımı sallayarak usulca iç çektim. Her şey değişecekti. Bir çocuk normal bir insan evliliğini bile zorlaştırırdı. Bir kraliçe için varis sahibi olmak daha da önemli ve katlanarak daha zordu. Her şey mükemmel gitse bile, hayatlarımız yine de kargaşa içinde olacaktı. Tehlike daha büyük olacaktı. Her zaman.

Bu yüzden dün gece Diego'yu aramam gerekiyordu. Bu yüzden tanrıyı bulmam gerekiyordu. Hepimizi öldürse bile.

Elimi çatının altına gizlenmiş küçük deponun kapı tokmağına koydum ama tereddüt ettim. Ona bakarken gözlerimde samimiyetin parlamasına izin verdim. "Seni seviyorum Ezti."

Gaddar tavrı biraz yumuşadı ama gülümsemedi. "Ve sizi seviyorum kraliçem."

Her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istedim. Öyle olmasını sağlayacaktı. Ama yapamazdı. Kendimi daha iyi hissetmem için bile olsa bana yalan söyleyemezdi.

Kapıyı itip açtım ve tavan arasına adım attım. Toz zerrecikleri havada dans ediyordu. Kutular oraya buraya yığılmış, eski mobilyalar, resim çerçeveleri ve büyükannemin bir daha göremeyeceği geçmişten gelen diğer hazinelerle karışmıştı.

ayrılmaya katlanamıyordu. Yoğun toz her şeyi kaplamıştı, bu da eski sandık yığınının etrafındaki izlerini takip etmemi kolaylaştırdı.

Bir zamanlar annemin odasında bulunan, çarşafarla örtülü bir şezlonga oturdu. Kucağında yuvarlak ahşap bir kutu tutuyordu. Neredeyse bir gitar kutusuna benziyordu ama uzun sapı yoktu. Yaklaştığımda, çantanın üzerindeki tasarımın bir parçası olarak bir takvim çarkını seçebiliyordum, ancak diğer glifleri tanıyamadım.

Büyükannem yanındaki koltuğu sıvazlayarak beni sessizce oturmaya davet etti. Öyle yaptım ama yine de konuşmadı. Sadece kucağındaki çantaya baktı, boğumlu parmakları tekerleğin etrafında dönüp duruyordu.

Uzandım ve elimi onunkinin üzerine koyarak amaçsızca çizdiği resmi durdurdum. "Ne oldu büyükanne? Neyin var?"

"Hiçbir şey." Yüzünü buruşturarak başını salladı. "En azından henüz değil. Yapılacak doğru şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum."

Bana ne söylemek isteyebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer bulduğu şeyi bana vermekten korkuyorsa neden yanına gelmemi istemişti? O hazır olana kadar tamamen başka bir şey hakkında konuşmaya karar verdim. "Dün gece yeni bir kan aradım."

Başını salladı ama cevap vermedi.

"Geçen seferki gibi eski harabeye gittim. O kadar çok kan kaybettim ki eve zar zor yürüyebildim ama yine de Tepeyollotl'u bulamadım. Coatlicue'dan yardım bile istedim. Onun varlığını hissettim ama tanrının nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok."

Büyükannem tahta kutuyu kucağıma bırakırken bir iç çekti. "Ben de bundan korkuyordum. Sanırım bu yardımcı olabilir ama son derece tehlikeli."

Büyükannemi hiçbir şey korkutamazdı, muhtemelen güneş tanrısı tarafından beni almadan önce Citla'yı öldürmek için gönderilen dev örümcekler bile. Bu yüzden özellikle korkunç olmalı. Mandalı çevirip çantayı yavaşça açarken parmaklarım titriyordu.

İçeride, çantanın içinde korunan eşyanın üzerinde beyaz bir bez duruyordu. Birisi, muhtemelen Büyükanne, dans eden bir Aztek tanrısını koyu ana renklerle işlemişti. Yüzünde siyah ve altın çizgiler vardı ve sağ ayağının yerini siyah dairesel bir disk almıştı. Dairenin içinden neredeyse yılan gibi bir şey kıpırdıyordu.

"Jaguar yönünü çağırıp Tezcatlipoca ile doğrudan muhatap olmayacağını umuyordum ama sanırım biri olmadan diğerini bulamazsın." Ayağının olması gereken yerdeki dairesel diske dokundu. "Sigara İçen Ayna. O tanrı

karanlığın, kehanetin ve büyücülüğün. Rahiplerine doğaüstünü görebilmeleri ve ölümlülerin kendi başlarına öğrenmelerinin imkânsız olduğu gerçekleri keşfedebilmeleri için obsidyen aynalar verdi. Aynaları sadece ölü atalarla değil, aynı zamanda tanrının kendisiyle konuşmak için de kullandılar. Eğer dikkatli olmazsanız, diğer taraftaki dumanlı dünyaya çekilebilir ve sonsuza dek kaybolabilirsiniz, bu yüzden her seferinde ona saygı duymalı ve sevdiğiniz şeye sıkıca tutunmalısınız."

Örtüyü kenara çekti ve kendimi parlak siyah yüzeye bakarken gördüm. Volkanik kaya ince bir parlaklığa kadar parlatılmıştı.

"Bu bir ayna, yani önce kendini görüyorsun. Tanrı konuşmadan önce kendinizi görmeli ve tanımalısınız. Kendiniz hakkında yüzleşmesi zor olabilecek gerçekleri göreceksiniz. Bazı insanlar öğreneceklerinden korktukları için bakmamayı tercih eder, bazıları ise kabul edemedikleri gerçekler yüzünden işkence çekerek delirir. Obsidyen aynada kendinize yalan söylemek imkansızdır."

Parmak uçlarım buz gibi soğuktu ve dış kasayı o kadar sıkı kavradım ki ellerim ağrıdı. Bakışlarımı aynalı yüzeyden kaçırdım, kalbim küt küt atıyordu. "Daha ne kadar bakmam gerekiyor? Tehlikeli olması için ne kadar süre çok uzun?"

"Onu kanınızla aktive edene kadar, o sadece bir ayna. Onun dışında, bilmiyorum. Ben hiç kullanmadım." Aynayı kutusundan çıkardı ve parmaklarını cilasız kenarlarında sevgiyle gezdirdi. "Ağabeyimin aynasıydı."

Çantaya geri koydu ve elini benimkinin üzerine bıraktı. Çantayı ölümüne kavrayışımı bıraktım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Tupoc, şehir düşmeden önce Tezcatlipoca'nın teopixqui'lerinden biriydi. Obsidyen aynası da dahil olmak üzere tapınaktan mümkün olduğunca çok kutsal eşya kaçırdı. Güvende olduğumuz yuvada kalması için ona yalvardım ama Tenochtitlan'a dönmekte ısrar etti. Her şeyin bitmediğini söyledi. İspanyollar ilk yenilgilerine rağmen geri döneceklerdi ve o da şehriyle birlikte ölecekti. Bana herkesi Tenochtitlan'dan mümkün olduğunca uzağa götürmemi söyledi ve buradaki yeni topraklarımıza bu şekilde geldik."

Elini nazikçe sıktım. "Onu hiç aynayı kullanırken gördün mü? Ya da sana nasıl kullanacağını söyledi mi?"

Başını iki yana salladı. "Size daha önce anlattıklarımın fazlasını bilmiyorum. Bir keresinde, annem henüz hayattayken, aynasını kullanırken kaybolan genç bir rahibin bakımına yardımcı olmak için Templo Mayor'a çağırılmışım. Annem

Gördüğüm en iyi şifacıydı ve o bile kimsenin onun için yapabileceği bir şey olmadığını söyledi. Ruhunu çoktan ölmüştü ve bedeni de ertesi gün öldü."

"Böylece, aradığım tanrıyı bulabilirim... ve aynı zamanda ruhumu kaybedebilirim.

Harika."

Büyükanne homurdandı ve yanağını okşamak için elimi bıraktı. "Sen Zaniyah Hanesi'nin kraliçesi ve Tanrıların Anası Coatlicue'nin kızıdır. Bence gayet iyi idare edeceksin. Ama çok dikkatli olmanı öneririm. Aynayı kullanmadan önce onun yattığı yeri bulmak için elinden geleni yap ve eğer mecbur kalırsan da nadiren kullan. Bazı insanlar aynaya o kadar takıntılı hale gelirler ki, ona bakmaktan başka bir şey yapamazlar, öteki dünyanın vizyonlarında kaybolurlar. Kanınızın yakınında olduğundan ve herhangi bir şey yanlış görüldüğünde sizi geri çekebileceğinden emin olun. Herhangi bir büyü yaparken yaptığınız gibi niyetinizi kullanın. Eğer tanrıçamız başka bir kız istiyorsa, seni güvende tutmaya yardım edecektir."

Zihnimi acele ediyordu. Eğer ayna tanrıyı bulmama yardım edecekse, o zaman bu riske değecekti. Bir kızım olması için her şeyi yapardım, ruhumu sadece rahiplerin ziyaret ettiği karanlık öteki dünyada riske atmayı bile. "Sence nerede dinleniyordur?"

"Aztlán, Mexica'nın ortaya çıktığı yer."

Bu pek yardımcı olmadı, çünkü kimse Aztlán'ın nerede olduğunu bilmiyordu. İnsan araştırmacılar Atlantis'i aradıkları kadar uzun süredir mitolojik şehri arıyorlardı.

Aynayı dikkatlice tekrar sardım ve çantayı sabitledim. "Ona ulaşmaya çalışmam gereken günün belli bir saati var mı?"

"Gündüzleri asla. Gece Tezcatlipoca'nın alanıdır."

Karanlık. Eğer gerçekten Huitzilopochtli'nin çocuğuydum, yapmak istediğim son şey gün ışığında büyü yapmaktır. Dikkatini bana ya da yuvaya çekmek istemedim.

Bırak gelecekteki çocuğumu.

MAYTE

Yirmi Yıl Sonra

Yuvarının dışında sıcak kalmayı başaramadım. Aralık ayında bile Teksas'taki sıcaklıklar evde gördüğümüzden çok da farklı değildi. Omuzlarımı kamburlaştıran ve kendime sarılmama neden olan şey emniyet ve güvenlik eksikliğiydi. Dişlerim ara sıra takırdasa da aslında üşümüyordum. Sinirlerim tepeme çıkmaya başlamıştı. Belirli aralıklarla eve gitsek de, bu yolculuklar bana zarar veriyordu.

Araştırmamda, yüzyılın keşfini yapmayı uman herhangi bir Mezoamerika uzmanı kadar titiz davranmıştım. Yıllar boyunca, biri Texcoco Gölü'ne göç eden ve Tenochtitlan'ı kuran yedi kabilenin efsanevi kökeni Aztlán hakkında bir makale yazan ya da bilgili bir yorum yapan herkesle konuştum.

Batı Meksika'dan New Mexico'ya ve şimdi de Teksas'a kadar en az elli farklı göle gezi yapmıştık. Adalı bir göle ihtiyacım vardı. Bunu bulmak ne kadar zor olabilirdi ki? Açıkçası, *doğru* olanı bulmak imkansızdı. Dürüst olmak gerekirse, bu son derece ticarileşmiş balıkçılık ve tekne gezintisi mekanlarından herhangi birinin kayıp şehre ev sahipliği yapabileceğini hayal bile edemiyordum. Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyinde çok az "vahşi" yer kalmıştı. Aztlán sınırın kuzeyinde bir yerde olsaydı, elbette birileri onu çoktan bulmuş olurdu.

Obsidyen aynanın kutusuna bakarken kendime binlerce kez söylediğim şey buydu, midem korkuyla sıkılmıştı. Büyükanneme aynayı son çare olarak kullanmadan önce makul olan her yeri araştıracağıma söz vermiştim.

Son çare benim üzerimdeydi. Bunca yıldan sonra gösterebileceğim tek şey notlarla dolu bir dizüstü bilgisayar ve üzerinde büyük kırmızı X işaretleri olan bir yığın haritaydı, ancak bu kez X, Tezcatlipoca'nın sonsuz uykusunda yattığı yeri değil, ziyaret ettiğim ve nihayetinde olasılık olarak elediğim yerleri işaret ediyordu.

Austin yakınlarındaki bir başka turist tuzağı ada tatil beldesini inceledikten sonra, Aztlán'ın konumuna dair sağlam bir ipucu bulma konusunda umutsuzluğa kapılmışım. Bütün gece araba kullanmak yerine Eztli'den yoldan çekilmesini istedim, böylece dinlenip uyuyabilecektik. Ucuz bir oda için otoyoldaki ilk motelde durduk ve bir yığın pizza sipariş ettik. Yarı uyukluyor, yarı haberleri izliyordum, neredeyse kaçıırıyordum.

Yataktan o kadar hızlı fırladım ki Maxtla ve Luis jaguara dönüşürken Eztli beni kollarının arasına aldı ve güvenli bir yere taşımak için hazır bekledi.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım ve televizyonu görmek için arkamı döndüm. "Sesini aç!"

Diego, çılgınca koşuşturmamız sırasında yatağın altına düşmüş olan uzaktan kumandayı kaptı ve her şeyi duyabilmem için birkaç dakika geri sardı.

Erkek muhabir, elinde iki parça yontulmuş, kırık obsidyen tutan Dr. Ramona Torres adında çok heyecanlı bir kadınla röportaj yapıyordu.

Diego'ya "Duraklat" dedim ve o da düğmeye bastı, böylece kaya parçasını daha iyi görebildim. "Bu oyulmuş gibi görünmüyor mu?"

Televizyon ekranı emin olmak için çok küçüktü ama bir glifin yıpranmış çizgilerini zar zor seçebiliyordum. Antik sembollerin çoğunu bilmiyordum ama bunu biliyordum, çünkü kardeşimin adıydı. Itztli. Obsidyen.

"Devam et ve bırak oynasın."

"Bu yazın başlarında bildirildiği üzere, eyalet genelindeki kuraklık koşulları nedeniyle Tawakoni Gölü son birkaç yılda önemli ölçüde çekildi. Ama bu kez suların azalması iyi bir şeydi, değil mi Bayan Torres?"

"Ben Dr. Torres ve evet, bu eserleri normal göl koşullarında asla bulamazdık."

"Doğru, pardon, peki bulunan bu parçalarda bu kadar önemli olan şey nedir?"

"Bu obsidyen. Teksas'ta volkan yok," diye kuru bir şekilde cevap verdi. "Bunlar aynı zamanda oyma ve işçilik izleri de gösteren oldukça büyük parçalar."

"Sence ne için kullanılıyorlardı?"

Elindeki iki parçayı birbirine uyacak şekilde ayarladı ve bir yemek tabağının yaklaşık üçte birini oluşturdu.

Ya da büyükannemin bana verdiği gibi obsidyen bir ayna.

"Bunun, rahiplerin ayinlerde öteki dünyayla iletişim kurmak için kullandıkları cilalı bir obsidyen parçası olduğuna inanıyorum."

"Katolik rahipler değil." Adam sanki bir şaka yapmış gibi güldü.

Dr. Torres hiç eğlenmedi. Nerede ders verdiğini bulup üniversitesinin bölümüne bağış yapmak için aklıma bir not aldım.

"*Meksikalı* rahipler, muhtemelen Tenochtitlan'ın varlığından öncesine tarihleniyor. Test ettirene kadar emin olamayacağım."

"Aztekleri mi kastediyorsun?"

"Hayır. Kendilerine asla Aztek demediler."

Muhabir sanki söyleyecek zekice bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırıştırdı. Aptal gibi görünme riskini göze alarak konuyu değiştirdi. "Neden bir rahip bunu Meksika'dan buraya kadar taşıyın ki Teksas'taki bir gölde bulunsun, Bayan Torres?"

"Doktor," diye düzeltti onu, kararlı bir şekilde. Sonra kameraya döndü ve sanki doğrudan gözlerimin içine bakıp benimle konuşuyordu. "Ya *buradan* başladılarsa ve güneye taşımak istedilerse?"

Dizüstü bilgisayarımı istemek için ağzımı açtım ama Eztili onu kucağıma koydu, açık ve benim için hazırды. Google'da Tawakoni Gölü'nü arattım ve Dallas'ın yaklaşık bir saat doğusunda buldum. "Sabah gitmemiz gereken yer orası, gerçi bir adası varmış gibi görünmüyor. Bu gölü bir olasılık olarak kontrol etmeyi hiç düşünmemiştim."

"Büyük bir şey," dedi omzumun üzerinden. "Onunla konuşabilmeniz için Dr. Torres'i bulmaya çalışmamızı ister misiniz?"

Zaten ismini ararken, başımı salladım. "Makalenin bir kopyasını buldum. Eyalet parkındaki kıyı şeridinde birkaç eşya bulduklarını söylüyor."

"Hala araştırılacak çok fazla alan var ve yılın bu zamanında park muhtemelen kapalı olacak. En azından turistler tarafından görülme endişesi olmadan jaguarlar olarak araştırma yapabilmeliyiz."

Bir büyü titreşimi gözlerimin kapanmasına neden oldu. Derin nefes aldım, zihnimin rahatlamasına ve tanrıçamdan gelen mesaja açılmasına izin verdim. Kelimelerle konuşmadı ama Coatlicue'nun niyetini hissettim. Titriyordum, tek yapmak istediğim ucuz yorganın altına girip saklanmaktı.

Eztli hemen yanıma oturdu ve kollarını bana doladı. "Ne oldu kraliçem?"

Sertçe yutkundum ve boğazımı temizledim. "Aynayı kullanmam gerekiyor."

"Şimdi mi?" Sırtımı rahatlatıcı dairelerle ovarak usulca sordu. "Yoksa yaklaştığımızda mı?"

Ona doğru eğildim ve yüzümü boğazına gömdüm. Bana sarıldı, sıcaklığını ve gücünü içime çekmeme izin verdi. Alfa'm beni hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. *Tanrıça, lütfen onu hayal kırıklığına uğratmama izin verme. Özellikle de jaguar tanrısını bulmaya bu kadar yaklaşmışken.*

"Sanırım yaklaştığımızda. Beni tam olarak nereye yönlendireceğini umuyorum."

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu ve kollarını etrafımda sıktı. "Belanın ilk işaretinde seni geri çekeceğim. Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, Tezcatlipoca'nın bile."

Korktuğum şey buydu.

Çünkü Kanım tehlikede olduğumu hissetseydi, beni korumak için ölürlendi. Onları bir tanrıdan koruyacak kadar güçlü müydüm?

EZTLI

MKraliçe onlarca yıl süren sonuçsuz arayışlardan sonra nihayet Aztlán'ın yeri hakkında umut verici bir ipucuna sahipti. Her şey yolunda giderse jaguar tanrısına günler, hatta saatler içinde kavuşabilirdi.

Her şeyin yolunda gitmemesini dilediğim için kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Bu beyhude bir dilekti ve tamamen, alçakça bir bencillikti. Beni bu kadar uzun süre sevecek bir kraliçe bulduğum için bile şanslıydım.

Ama bu benim onunla alfa olarak geçireceğim son gece olacaksa, bunu daima hatırlaması için elimden gelen her şeyi yapardım.

Hiçbir şey söylemedim ama ağırlaşmış gözlerle onu izledim. Hiçbir şeyi kaçırmadan. Aramızdaki bağda hiçbir şeyi saklamadım. Yakında görme yetisini kaybedeceğini bilen ve Mayte Zaniyah'ın her yönünü hafızama kazımak isteyen bir adam gibi onu inceledim.

Teninin tam koyu kahverengisi. Dudaklarının ipeksi pembesi. Yoldan çıkmış bir tutam saçını arkaya atarken kulağının narin kıvrımı. Çağrısına ilk geldiğimde maun rengi saçlarını örmüş ve ensesinde toplamıştı. Saçlarını taramak ve parmaklarımdaki ağırlığına hayran olmak için saatlerimi harcardım. Her sabah saçlarını tarar ve örerdim ve her gece beni yatağına götürdüğünde saçlarını çözer ve onun için tekrar tarardım.

Bu rahatlatıcı ritüeli neden bıraktık? Yıllar önce saçlarını neden omuz hizasına kadar kestirmeye karar verdiğini hatırlayamıyordum. Ama özlemiştim. Onu ne kadar sevdiğimi göstermek için yapabileceğim o küçük şeyi özlemiştim.

Daha kısa olmasına rağmen yine de onun için örebilirdim. Bir gün, beni küçük bir göreve göndermiş ve ritüelimizi atlamış olmalı. Hangi

yıllar boyunca tekrar atlamayı kolaylaştırdı.

Bu basit zevki unutmuştum.

Sessizce ayağa kalktım ve onun için banyoya yerleştirdiğimiz küçük seyahat çantasına gittim. Aima'nın şampuan ya da sabuna, hatta diş fırçasına bile ihtiyacı yoktu ama bazen, özellikle de ne olduğumuzu bilmeyen insanların yanında, küçük bir tuvalet çantası bulundurmak iyi oluyordu. Tahta saplı fırçası, bir yığın sargı bezinin ve taşımayı sevdiği küçük bitkisel ilk yardım çantasının üzerindeydi.

Soyundum ve kıyafetlerimi banyoda bıraktım. Odaya geri döndüğümü fark etmedi, Tanrı'nın yerine dair başka bir ipucu bulma umuduyla Tawakoni Gölü'nün haritasını incelemeye dalmıştı. Diğer üç Blood sessizce küçük otel odasının en uzak köşelerine çekilmişti. Hatta Maxtla'nın eli kapı kolundaydı ve dışarı çıkmaya hazırdı.

Hepsine söyledim. *Kendinizi hazırlayın:*

Maxtla şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ama itiraz etmedi ve elinin kapıdan uzaklaşmasına izin verdi.

Arkasındaki yatağa yerleştim, ona dokunabilecek kadar yakındım ama bedenimi ona doğru bastırmadım. Parmaklarımı kafa derisinde dikkatlice gezdirdim, saçlarını boynundan yukarıda tutmak için kullandığı tokaları aradım. Memnun bir iç çekişle mırıldandı, ben de parmak uçlarımı daha sert bir şekilde saç derisine ve ensesine masaj yaparak sürttüm.

Tutam tutam saçlarını serbest bıraktım ve taramaya başladım. Uçlardan başladım, tek bir tutamı bile çekmemek için sol elimle dikkatlice tuttum. Acele etmeden, fırçayı yavaşça yukarı kaldırdım. Bazen ağır dökülenleri toplayıp altlarını da fırçaladım ve kafa derisini uyardığımdan emin oldum.

Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Nefes alış verişi yavaşladı, omuzları bana karşı eridi. "Bu harika hissettiriyor."

Fırçayı bir kenara bıraktım ve parmaklarımı kaslarını gevşeten uzun, sert vuruşlarla başının arkasına doğru ittim. "İstersen sabah senin için örerim."

"Evet, bunu çok isterim."

Dikkatimi omuzlarına vererek masaja devam ettim. Aramızdaki bağ sayesinde sağ kürek kemiğinin üzerindeki gerginlik düğümünü hissedebiliyordum. Ağrının farkında değildi, ta ki ben avucumu hassasiyete bastırıp dikkatlice ovalayana kadar.

Kas kas bana doğru sarktı, rahatlamış ve tamamen huzur içindeydi.

Bakışlarımı Maxtla'ya kaldırdım ve başımı salladım.

Yatağa uzandı ve kadının ayakkabılarını çıkardı. Ayağını ellerinin arasına alarak tabanında küçük daireler çizdi. Kadın boğazının derinliklerinde inledi. "Tanrıça, bu harika hissettiriyor."

"Bırakın sizinle ilgilenelim kraliçem," diye fısıldadım kulağına. "Sizi sevmemize izin verin. Lütfen."

Arkasına uzandı ve parmaklarıyla çenemi okşadı. "Evet."

Omzunu öptüm ve ağzımı yavaşça boğazına doğru ilerlettim. Nefesi kesildi ve aramızdaki bağda kalp atışlarının hızlandığını hissettim, onu tam olarak doğru yerden öpmemi bekliyordu. Birlikte geçirdiğimiz onca harika yıldan sonra vücudundaki tüm zevk noktalarını biliyordum ama acele etmedim. Maxtla da benim hızıma ayak uydurdu, parmaklarını yavaş yavaş baldırlarında gezdirdi, ayak bileklerini öpüp yanağını dizlerine sürterken başparmaklarını gergin kasların derinliklerinde yoğurdu.

Dilimi kulağının arkasındaki çukurda gezdirdim. Kulak memesini hafifçe ısırdım. Kulağına doğru nefes alıp fısıldadım, "Kraliçem. Benim biricik aşkım."

Kalçalarını yataktan yukarı kaldırdı ve Maxtla kot pantolonunu kısa sürede çıkardı. Kapüşonunu başından çekmeme yardım etti. Sütyen giymemişti. Yastıklara yaslandım, onu kalçalarımın arasına aldım, Maxtla amına doğru ilerlerken vücudunun üst kısmını destekledim.

Şimdi bile, her birimizle ayrı ayrı sayısız kez seviştikten sonra, başını kaldırıp Diego ve Luis'in yatakta bizi izlediğini gördüğünde yanaklarında bir parça pembelik belirdi.

Omuzlarına masaj yaparken dokunuşumu hafif tuttum, ani gerginliğini tekrar giderdim. "Onlar da seni seviyor."

"Biliyorum. Kendimi teşhir ediliyormuşum gibi hissediyorum." "Sadece bizim için. Biz sadece sana tapmak istiyoruz."

Tereddütünün aramızda sıkılaştığını hissettim. Saatlerimizin sayılı olabileceğini biliyordu. Bu bilgiyi onun iradesini etkilemek için kullanmamı bekliyordu. Jaguar tanrısını bulmak için sahip olduğumuz her şeyi riske attığımız için onu suçlu hissettirmeye çalışacağımdan korkuyordu.

Ama kraliçeme asla zarar vermem. Doğru olsa bile.

Yarın ölebilirim. Hepimiz ölebiliriz. Tezcatlipoca şefkat ve merhametiyle tanınmazdı.

Ama kraliçem benden bunu isteseydi, şu anda seve seve ölürdüm.
Ben olsam kesinlikle onu suçlamazdım.
Bana kesin ölüm emri vermiş olsa bile.

Mayte

Beni mükemmel bir şefkatle yok etti. Böylesine güçlü bir adamın nasıl bu kadar nazik olabildiği benim için bir mucizeydi. Elinde pek çok silah vardı ama en güçlüsü gerçektir.

Bana son yirmi yılın zaman ve çaba kaybı olduğunu söyleyebilirdi. İmkansız saplantı haline getirdiğimi. Binlerce yıldır kimsenin bulamadığı bir şeyi bulmaya kararlıyım. Bırakın bir koltuğu, Üçlü'nün dikkatini bile çekmeye değmeyen önemsiz bir kraliçenin, sonsuz güce sahip kadim bir tanrıyı bulup ona boyun eğdirebileceğini düşünmek için deli olmalıydım.

Benim, Mayte Zaniyah'ın, hiçbir şöhret ya da servet iddiası olmayan benim, yüzlerce yıldır neredeyse tüm kraliçeler başarısız olmuşken bir çocuk sahibi olabileceğimi.

Küstahlığım yüzünden hepimiz ölebilirdik, özellikle de beni her türlü tehlikeden korumaya yemin etmiş olan Kanım. Ölümsüz uykusundan dürtmeye ve kışkırtmaya cüret ettiğim öfkeli bir tanrıdan bile.

Bana yöneltebileceği tüm suçlamalar doğru ve geçerli.

Yine de tek yaptığı, onun ve Kanımın geri kalanının benimle sevişmesine izin vermemi istemektir. Son bir kez.

Boğazım düğümlendi, dökülmemiş gözyaşlarımla doldu. Bunun son seferimiz olmasını istemiyordum. Bırakın ölmelerini, hiçbirinin tehlikede olmasını ya da yaralanmasını bile istemedim. Özellikle de benim yüzümden.

"Bu, sana kanımız üzerine yemin ettiğimizde isteyerek kabul ettiğimiz bir risk," diye fısıldadı kulağıma. Elleri kollarımı yatıştırıcı bir şekilde okşadı, korkumu ve suçluluk duygumu tek bir dokunuşla uzaklaştırdı. "Seni seviyoruz. Seninle vakit geçirebilmiş olmamız bile tanrıçanın bir lütfu ve sana teşekkür ediyoruz."

Maxtla iri yarı bir savaşçıydı. Sınırdaki çıplak elleriyle bir köleyi parçaladığını görmüştüm. Burada, Amerika'da gördüğümüz kadar çok köle görmemiştim. Sanki açlıktan çıldırmış gibiydiler, her adımımızı takip ediyorlardı, bunun kesin ölüm anlamına geleceğini bilseler bile. O yapabiliyordu

o büyük, sert elleriyle kalçalarımı kavradı ve bedenime zorla girdi.

İçimde derinlere gömülü gizli bir parçam neredeyse bunu yapmasını diliyordu.

Yine de sanki daha önce hiç bu kadar ince ve yumuşak bir şey hissetmemiş gibi tenimi okşadı ve karar vermemi bekledi. Onu içeri alacak mıydım? Onu gönderir miydim? Her zaman yaptığım gibi hepsini gönderip sadece birini mi alsaydım?

Bunun beni neden bu kadar utandırdığını bilmiyordum. Yanımda birden fazla Kan olması, ailemdeki kraliçelerin nesillerdir başaramadığı bir başarıydı. Sonunda birkaç Kanı yanıma çağırmayı başarmış olmam ve hepsini kanımla besleyecek kadar güçlü olmam son derece gurur duyulacak bir şeydi.

Gücümle. Ve
bedenimle.

Hepsinin bana baktığını bilmek bile içimi kıpır kıpır yapıyordu. Tam olarak nahoş değildi, sadece rahatsız ediciydi. Bu kadar açıkta ve savunmasız hissetmek hoşuma gitmiyordu. Sanki çok derinden bakarlarsa.

Bana olan bağlılıklarını değiştirecek bir şey görebilirler.
Onların kraliçesi olamayacağımı.

Beni hiçbir şekilde ikna etmeye ya da zorlamaya çalışmadılar. Aslında, Maxtla tedirginliğimi hissederek uzaklaşmaya başladı.

Elimi uzattım ve parmaklarımı, artık gümüş rengine bürünmüş kalın kıvrıkcık saçlarına geçirdim. Yüzü yıpranmış ve çizgilerle kaplıydı. Bana tam olarak kaç yaşında olduğunu hiç söylememişti ama Tenochtitlan düştüğünde bir savaşçı olduğunu biliyordum. Templo Mayor'un merdivenlerinde ölüme terk edilmişti, sağ kolunun büyük bir kısmı kesilmişti ve böğründe açık bir yara vardı.

Yine de yaşadı. Böylece bana giden yolu bulabilirdi.

Bana kalbimin arzusunu vermek için yarın ölebilecekken, onu şimdi nasıl gönderebilirdim?

Kalçalarımı açarak onu nazikçe kendime çektim. Ellerini belime doladı, ön kollarını kalçalarımaya dayayarak yüzünü karnıma gömdü. Derin derin nefes aldı, ben ona sarılırken o da bana sarıldı.

Bağlantı. Dokunma. Kabullenme. Her birinin tek istediği
Ben.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve parmaklarımı nazikçe saçlarına sürttüm.
kafa derisine, boynuna ve omuzlarına Eztli'nin bana yaptığı gibi masaj yapıyordu.

Maxtla başını geriye attı ve bana baktı, gözleri açlıktan kararmıştı. "Uyluklarınızın arasından beslenebilir miyim kraliçem?"

Bir kraliçenin arzusunun tadı, sevgilisi üzerinde güçlü bir etkiye sahip olabilirdi. Eztili sık sık benimle ağzıyla sevişir, afrodizyak gücünü kullanarak vücudundaki her damla spermi kızımı doğurma umuduyla içime boşaltırdı. Hiçbir zaman üremeye başlamamış olsam da bundan büyük keyif almıştık. Ama diğer Kanlarımdan hiçbirinin bunu yapmasına izin vermemiştim.

"*Sakıncası var mı?* Eztili'ye sordum. Bu gece, muhtemelen Tezcatlipoca'yı bulmadan önceki son gecemizde, onu gücendirecek bir şey yapmak istemiyordum.

Tabii ki hayır. Tüm zevkinizi istiyorum, kraliçem. Bu zevki size veren bir başkası olsa bile.:

Maxtla'ya başımı salladım, o da dilini kalçalarımın arasında hafifçe gezdirmek için başını eğdi. Acele etmedi, klitorisimi emmeye ve yalamaya başlamadan önce her santimimi okşadı. Eztili göğüslerimi avuçladı, meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarladı. Sessiz olmaya çalıştım, ama parmaklarının çekiştirme ve sıkma hissi beni inletti, bu da Maxtla'yı diliyle beni daha sert bir şekilde okşamaya teşvik etti.

Gözlerimi zorla açtım ve doğrudan Luis'in için için yanan bakışlarına baktım.

Yüzüme sıcaklık yayıldı. Bizimle birlikte yatağa sürünmüştü. Yaklaştı, ava çıkmış bir jaguar gibi sinsice ilerledi. Bakışlarımı olabildiğince uzun süre tutarak başını yavaşça meme ucuma indirdi. Eztili de yardım etti, göğsümü yukarı kaldırıp ona bir ikram gibi sundu.

Luis'in dudakları göğsümün ve Eztili'nin hâlâ sertleşmiş etimde ileri geri hareket eden parmaklarının üzerine kapandı. Maxtla'nın ağzının karşısında paramparça oldum ve o kadar sert doruğa ulaştım ki Eztili beni yakalamak zorunda kaldı, yoksa yatağın üzerinde çırpınmak için ondan yuvarlanacaktım.

Başka bir ağız diğer meme ucumun üzerine kapandı ve onun Diego olduğunu anladım. Kanımın dördü de. Bana dokunuyorlardı. Beni seviyordu. Boğuk bir çığlığı daha tutamadım.

Maxtla dişlerini uyluğumun iç kısmına geçirerek içime bir zevk dalgası daha gönderdi. Kanım damarlarımda uğuldadı, vücudumda gürleyen bir ihtiyaç kreşendosu. Kendimi onların arasında tepeden tırnağa titreşen bir akort çubuğu gibi hissediyordum. Zevk içimde dalgalanıyor, beni daha yükseğe, her zaman daha yükseğe çıkarıyordu.

Maxtla'yı kollarımın arasına aldım ve kalçalarımı onun etrafına sardım. Eztili beni tutarken, diğer Kanım beni becerdi. Hepsi bana sarıldı, okşadı

Zevk her duyumu dolduran bir renk cümbüşüne dönüşene kadar içim dışım bir oldu. Maxtla serbest bırakılırken kükredi, içime sertçe boşalırken titredi.

Onun yerini bir başkası aldı. Luis ya da Diego, gözlerim kapalıyken anlayamadım. Göremiyor, duyamıyor ya da düşünemiyordum. Ama kokusuna odaklandım ve Diego'yu tanıdım. Onun jaguarı her zaman biraz daha vahşi ve çiğ kokardı, sanki hiçbir kafes onu içine alamazmış gibi, Kanımın bedeni bile.

Açlık içimde kabardı ve o doruğa ulaşırken dişlerimi boğazına geçirdim. Luis onun yerini alıp zevkimi daha da artırana kadar ondan içtim.

Ezti. Alfa'ma ihtiyacım vardı. Onun kanını istiyordum. Onun zevkini.

Ona sormama gerek yoktu. Beni yukarı çekti ve zahmetsizce yüzümü ona çevirdi. İçime doğru itti, beni kalpten kalbe tuttu. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve yüzümü boğazına gömdüm. İçine girmek ve asla ayrılmamak istiyordum. Beni sonsuza kadar böyle tutmasına izin vermek.

İçimde hareket etmeden beni mümkün olduğunca uzun süre tuttu, ama seğirmeyi ve horozunun etrafında kenetlenmeyi durduramadım. Beni tamamen doldurmuştu, öyle keyifli bir dolgunluktu ki bu, bağlı ve hareketsiz durmayı imkânsız kılıyordu. Hareketsiz kalmak istemiyordum. Onun hareket etmesini, beni daha yükseğe çıkarmasını, ikimizi de uçurumun kenarına itmesini istiyordum.

Kasten kaslarımı ona doğru sıktım ve dişlerimi boğazına geçirdim. Düzensiz bir iniltiyle sırtı kamburlaştı. İçgüdüler devreye girdi. Kalçaları bana çarparak dizlerimi yataktan kaldırdı. Umurumda değildi. Düşmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Güçlü kolları etrafımda kilitlendi, ikimiz de doruğa ulaşırken beni kendine çekti.

Son bir kez daha.

Buna inanmayı reddettim. Ondan vazgeçmeyi reddettim. Onlardan vazgeçmeyi reddettim.

Yüzümü kaldırdım, dudaklarımdaki kanı yaladım. Gözleri acıyla kararmış, duygularla nemlenmişti. Bağı, çekirdeğini binlerce metre havaya fırlatan öfkeli bir yanardağ gibi öfkeliydi. "Gitmene izin vermeyeceğim. Ölüme ve öteki dünyaya bile."

Başını salladı ama gözlerindeki bakış beni hâlâ çok etkiliyordu. "Tanrını bulmana yardım edeceğim. Kızına sahip olmana yardım edeceğim. İçimde yanan kanın üzerine yemin ederim." Sözlerine rağmen dudaklarını çok yumuşak bir şekilde bana değdirdi. "Bu beni öldürse bile."

MAYTE

Eztli Jeep'i Tawakoni Eyalet Parkı Gölü'nün kenarındaki ıssız bir otoparka park etti ve Maxtla da arkasına park etti. Bu gezi için hepimiz tek bir cipe doluşabilirdik ama eğer ben

Başarılı olursak, otele dönerken araçta bizimle birlikte bir kişi daha olabilirdi. Gerçek bir tanrının neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en az benim alfam kadar büyük olacağını tahmin ediyordum. Yanımdaki adamlardan herhangi birini de kaybedebileceğim ihtimalini kesinlikle düşünmek istemiyordum.

Böyle bir şey olmayacak. Lütfen, Yüce Anne. Hepimizi korumama yardım et.

Gece çok çabuk çökmüştü. Hazır değildim. Soğuk ürpertiler omurgamdan aşağı inerken, avuçlarım ter içindeydi.

"Bu gece kış gündönümü," dedi Eztli. "Yılın en uzun gecesi. Karanlıklar tanrısını ebedi uykusundan çağırmak için daha mükemmel bir zaman seçemezdin."

Bu beni her şeyden çok korkuttu. Tüm dikkatli planlarım ve araştırmalarım beni buraya getirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Beni Teksas'ın ortasında, adası olmayan bu göle getiren şey, berbat bir otelde yerel bir haber kanalıyla yaptığım tesadüfi bir röportajdı.

Bilinmeyen bir güç beni buraya çekmişti. Coatlicue mu, yoksa tanrının kendisi mi?

Neden şimdi, bu kadar zaman sonra?

Burası gerçekten de Aztlán'ın efsanevi bölgesi olabilir miydi? Kucağımdaki tahta kutuya baktım. Kesin olarak bilmenin tek bir yolu vardı. Varlığımın her zerresiyle korkuyor olsam da aynayı kullanmak zorundaydım.

"Buradan başlamalı mıyım?" Sesimin titremesinden nefret ediyordum ama çok korkmuştum. Kendim için değil, onun için. Tüm kanım için. "Ya da bekle

Suya daha yakın mıyız?"

Eztli büyük, sıcak elini benimkinin üzerine kapadı ve onu öyle sıkı kavradım ki parmaklarım acıdı. O irkilmedi bile. Her zaman olduğu gibi, o benim dayanağımdı. "Her şey sana bağlı kraliçem. Eğer buradan başlarsanız, en azından meraklı gözlerden saklanmış ve araçta korunmuş olursunuz. Ama ciple gidemeyeceğimiz başka bir yere gitmemiz gerekebilir. Eğer sonunda yaya kalırsak ve ayna sizi herhangi bir şekilde etkisiz hale getirirse, sizi ben taşıyım."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. Büyükanmem içgüdülerime güvenmem gerektiğini söylerdi. Korkunun kararlarımı yön vermesine izin vermeyi reddettim.

Cipin içinde güvende olmak hoşuma gitse de, muhtemelen suya yakın olmam gerekiyordu. Okuduğum tüm hikâyelerde bir adadan bahsediliyordu ama bu gölün hiçbir yerinde böyle bir ada yoktu. Belki aynayı kullandığımda sihirli bir şekilde ortaya çıkabilirdi. Bizi açıkta bırakacak olsa da daha da yaklaşabilirdim. "Önce suyun kenarına gidelim."

Eztli başını salladı ve hemen emir vermeye başladı: *:Diego, Luis, yer değiştirin ve bölgede herhangi bir köle ya da kalan insan izi olup olmadığını araştırın. Maxtla, bizimle.:*

Ben kıpırdayamadan Maxtla kapımı açtı ve elini uzattı. "Kraliçem. İsterseniz aynayı ben taşıyayım."

Araçtan inerken çantayı ona uzattım. Maxtla ve Eztli'nin yanında, ormana doğru yürürken ikisinin de koluna girdim.

Akşam havası gevrek ve çok soğuk olmayan bir serinlikteydi. Ormanın derinliklerine doğru yürüdükçe, otoyol sesleri yerini esintideki yaprakların yumuşak mırıltısına bıraktı. Ağaçlar bana tanıdık gelmiyordu, ancak onları birkaç çam ve meşe türünün karışımı olarak tanıdım. Doğaya adanmış bir park olmasına rağmen, bir şeyler ters geliyordu. Etrafımı saran ağaçlara rağmen arazi sanki hiç canlı değilmiş gibi steril hissediyordum.

Evdeki arazide yürüdüğümde, yuvanın dışında bile, bitkilerin yaşam enerjisinin etrafımda titreştiğini hissettim. Burada, bitkiler kartondan yapılmış da olabilirdi. Gerçek olduğundan emin olmak için dikenli bir kozalaklı ağaçtan küçük bir dal kopardım. Meksika çamları dağlarda yetişirdi ama yuvanın yakınlarında değil. Güzel ve baharatlı kokuyorlardı. Bir an durakladım ve birkaç küçük dal daha kopardım.

Eztli, ben istemeden, büyükanmem için şifalı bitkiler ve otlar aramaya gittiğimde sık sık tarlalara taşıdığım küçük bir kanvas çanta verdi. Yolculukta yanımızda getirmeyi akıl etmesine bile şaşırmıştım.

Ağzının bir köşesi kıvrıldı. "Siz özünde bir toprak şifacısısınız kraliçem. Her zaman eve biraz örnek götürmeyi seversiniz."

Doğru. Evde olsaydım, büyükannemin kulübesine bir çuval dolusu numune taşırdım. Bu yolculukta hiç örnek toplayacak zamanım olacağını düşünmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, erteliyordum. Sanki beynim elimdeki görevden başka bir şeye odaklanmak istiyor gibiydi. İç çekerek çantayı Eztli'ye geri verdim ve yol boyunca kararlılıkla yürüdüm. Örnekler iyi ve güzeldi ama bu gece oyalanmak için yapmam gereken çok şey vardı.

Diğer iki jaguarımı görmedim ama önümüzdeki ağaçların arasından kaydıklarını hissedebiliyordum. Diego özel yeteneğini kullanarak suyun kenarına kadar sıçramış ve kıyı şeridini gözetlerken, Luis de ormanda sıra dışı bir şey var mı diye bakıyordu. "*Orman bomboş, alfa,*" dedi aramızdaki bağda. "*Şimdiye kadar bir tavşan bile yok.*"

:Güzel,: Eztli cevap verdi. :*Sahilde Diego'ya katıl ve kraliçemizin oturması için iyi bir yer bul:*

Birkaç dakika sonra ağaçların arasından çıktık. Kıyı şeridi kayalıktı ve bileğimi burkmamak için bastığım yere dikkat etmem gerekiyordu. Kanımın küçük bir ateş yaktığını fark edene kadar bir an için bir ışık parıltısı beni ürküttü. Önceki kampçılar, derme çatma bir oturma alanı oluşturmak için bazı büyük kütükleri ve kayaları yukarı çekmişlerdi.

Ateşin çıtırtısı ve parıltısı beni sıcak ve güvende hissettirdi. Ateş, köleleri ve diğer yaratıkları püskürtmeye yardımcı olur. Kanım genellikle bu tür tehditlerle ilgilenirdi ama eğer hepimiz jaguar tanrısını bastırmaya çalışıyorsak...

İhtiyacımız olan son şey bir grup kölenin de üzerimize düşmesiydi.

Ayrıca ateş meditatif ve rahatlatıcı bir şeydi. Zihnimi boşaltmak ya da aynaya odaklanmak için yardıma ihtiyacım olursa, alevlere bakmak yardımcı olabilirdi.

Ateşe en yakın kütüklerden birinin üzerine oturdum ve Maxtla çantayı bana uzattı. Mandalı çevirip kapağı kaldırırken parmaklarım titredi. Beyaz kumaş karanlıkta parlıyordu. Titrek ateş ışığının bir numarası, işlemeli tanrının yerinde dans ediyormuş gibi görünmesine neden oldu. Kendimi çelikleştirerek bezi kenara ittim ve obsidyen aynayı kaldırdım.

Ne kadar ağır olduğunu unutmuşum. Bir santim kalınlığındaydı ve başparmaklarım dokunup parmaklarımı açtığımda kenarlarına zar zor dokunabileceğim kadar genişti. Aynayı yavaşça kucağıma koydum. Henüz etkinleştirmemiş olmama rağmen, yine de doğrudan içine bakmak istemedim. Bunun yerine, gözümü

gecenin sesini dinliyordum. Tekne yok, insan yok, sadece kayalara çarpan suyun sessiz kucağı. Kıyı şeridinin ilerisinde bir baykuş öttü, suyun üzerinde yankılandı.

Eztli önümde çömeldi ama ateşi görebilmem için solumda durdu. Maxtla arkamda pozisyon aldı, böylece onun sıcaklığını sırtımda hissedebiliyordum. Luis ve Diego hâlâ jaguar formlarında bize katıldılar. Luis yanımdaki kütüğün üzerine uzandı ve Diego da küçük, derme çatma kampa bakan büyük bir kayanın üzerine çıktı.

Onlar her türlü tehdide karşı hazırlıklıydı ama *ben* hazır değildim. Kendimi merkezde hissetmiyordum. Burası çok güzeldi ama benim değildi. Toprak ve bitkiler bana cevap vermiyordu. "Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarabilir misin? Çıplak ayaklarımla toprağa dokunabilirsem, kendimi daha merkezde hissedeceğimi düşünüyorum."

"Elbette." Eztli hemen ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardı.

Ayak parmaklarımı kumlu çakılların içine soktum, tenime değen serin dokuyu içime çektim. Toprağın derinliklerinde bir şey kıpırdandı, tıpkı korkunç bir dinazorun yavaşça başını kaldırması ya da kuyruğunu seğirmesi gibi. Toprak bana yanıt vermeye başladığında ayaklarımın altında uyşuk bir enerji titreşiyordu.

Evet. Daha önce topladığım ağaçtan bir parça çıkardım ve iğnelerini elimde ezerek baharatlı kokularını içime çektim. Hatta yeşil iğnelerden birini dilime değdirdim ve çamın keskin ısırlığını tattım.

Gözlerimi kapatarak büyüümün kristal berraklığında bir kaynak gibi içimden fışkırmasına izin verdim. Bu topraklar hasta ve zayıftı ama bana cevap vermeye başlamıştı. Yüzyıllardır kimse onunla ilgilenmemişti. Betonla kaplanmış ve milyonlarca insan ayağı tarafından çiğnenmiş, yaşamlarını mümkün kılan toprağa tek bir enerji armağan edilmemişti. Burası benim toprağım değildi ama kaybettiklerimiz için yas tutmama neden oldu. Çok az kraliçe kalmıştı ve daha da azı benim taşıdığım türden bir toprak bağlantısına sahipti. Zaniyah Hanesi'ni kaybedersek, başka bir şifacı benim yerime geçip topraklarımızı besleyebilecek miydi? Yoksa ormanlar ve tarlalar hastalıktan kuruyup ölecek miydi?

Cevabı biliyordum. Dünya bu büyüüyü kaybedecek ve toprağın kendisi de onunla birlikte ölecekti. Ormanlar çorak arazilere, tarlalar çöllere dönüşecek ve bunun gibi parklar bile işe yaramaz hale gelecekti.

Şu anda burada olmamın tek nedeni, eyaletteki en büyük gölleri bile yavaş yavaş kurutan şiddetli bir kuraklıktı.

Büyüm en azından biraz yardımcı olabilirdi ama ölürsem... Eğer soyumuzu devam ettirecek bir çocuğum olmazsa, dünyamızın ne hale geleceğinden korkuyordum.

Gözlerimi açtım ve kucağımdaki parlayan siyah daireye baktım. Ateş ışığı yüzeyde parlıyordu ama onu aydınlatacak ay ışığı yoktu.

"Vakit geldi," diye fısıldadım usulca, her bir Kanıma bakarak. "Aynayı aktive ettiğimde ne olacağını bilmiyorum. Tezcatlipoca bir yana, Aztlán'ın nasıl ortaya çıkacağını bile bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var. Hepinizi seviyorum."

Her biri "Sizi seviyorum kraliçem" dedi.

Eztli kudretli jaguarına geçerken dizime hafifçe dokundu: *:Seni hayatın kendisinden daha çok seviyorum. Bu gece jaguar tanrını alacaksın...:*

Titreyen sol elimi ağzına götürdüm ve köpek dişlerinden biriyle işaret parmağımı dikkatlice deldi. Çok fazla kan akmadı, en azından şimdilik. Bu iş bitmeden önce ne kadar kanamam gerekeceğini bilmiyordum.

Kanımın ilk damlası aynanın parlak siyah yüzeyine sıçradı.

Nefesimi tuttum, bir şey olmasını bekliyordum. Belki yer yarılırdı. Ağaçlar ani bir kasırgada sallanır. Akan sular büyülü bir adayı ortaya çıkaracaktı. Bir şeyler. Kesinlikle.

Aynaya bakmaya devam ettim. Bekliyordum. Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Uzaktan bir jaguar kükremesi duydum. Eztli'nin sesine benziyordu ama çok uzaktaydı. Kafam karıştı, yukarı baktım ama orada değildi. Her şey gitmişti. Devasa bir sis kümesi gelip dünyayı silip süpürmüştü.

Midem huzursuzca titredi ama kendimi aynaya bakmaya zorladım. Bulanık sise rağmen aniden acı verici bir şekilde berraklaşan yansımama baktım.

Gözlerim kocaman olmuş, korkudan irileşmiş ve yaşlarla parlıyordu. Dudaklarım titriyordu. Alt dudağımdan kan damlıyordu. Aynaya çok fazla kan damlamasından korkarak dudağımı ve çenemi yokladım ama kan yansımaya hiç bulaşmadı.

Parmaklarıma baktım, üzerlerinde hiç kan yoktu. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim ve dişlerim aşığı inmemişti.

Midem daha sert çalkalandı, nefesim kısa ve hızlı bir soluk oldu.

Hiçbir şey duyamıyordum, suyun hafif şırıltısını bile. Derin nefes aldım ama jaguarlarımın kokusunu da alamıyordum.

Çoktan aynanın içine mi çekilmiştim? Kanımı ve ailemi kaybetmiş miydim?

Yansımamı aradım, diğer tarafta ipucu olabilecek herhangi bir şey görmeye çalıştım. Aynadaki görüntümün etrafında ateş ışığı titriyordu.

Artık çok geçti. Tezcatlipoca'nın egemenliğine çoktan mahkûm olmuşum ve onu henüz görmemiştim bile.

Aynada kendi gözlerimin içine baktım. Ağzım diğer tarafta hareket etti ve kelimeleri duyamasam da ne söylediğimi biliyordum çünkü kelimeler kafamın içinde yankılanıyordu.

Artık çok geç. Her şey bitti.

Bir öfke dalgası gözlerimi kısmama neden oldu, ancak yansımam değişmedi. Artık çok geçti. Henüz pes etmiyordum. Hem de hiç.

Karanlığın içinden görmeye çalışarak etrafıma bakındım. Sis etrafımda dönüyor ve akıyordu, sanki bir bulut kümesinin içinden geçen bir uçaktaydım. "Yardım edin!"

En azından kendi sesimi duyabiliyordum. Bu da bir şeydi, değil mi?

"Tezcatlipoca, Tüten Ayna, Karanlığın ve Büyünün Efendisi, ben geldim "Jaguar yönünü aramak için sana geldim, Tepeyollotl."

Yavaşça döndüm, bulutların arasından bir şey görebilmek için zorlanıyordum. "Jaguarları çağırıyorum."

Kendi sözlerimden başka hiçbir şey bana yankılanmadı.

Büyükannem ayna hakkında ne demişti? Sözlerini tam olarak hatırlamaya çalıştım.

Bana kendimle ilgili gerçekleri gösterecekti ve bunlardan hoşlanmayabilirdim. İnsanlar kendilerine bakan gerçeklerle yüzleşmek yerine delirmişlerdi.

Kendime dönüp baktım ve evet, yüzümdeki acınası, dehşete düşmüş ifade beni çileden çıkardı. Bundan daha güçlü olduğumu biliyordum. Efsanevi Aztlán'ı bulmak için yirmi yıl boyunca dünyayı aramıştım. Dört jaguar kanı çağırmıştım. Yıllar boyunca gücümü dikkatlice biledim. Yuvamın savunmasını çocuğumu daha iyi koruyacak şekilde inşa ettim, yeter ki ona sahip olabilseyim. New York kraliçesi bile henüz geçememişti ve o Amerika'daki en güçlü kraliçeydi.

En korkulan ve saygı duyulan Aztek tanrılarından birini aramaya cüret ettim, küstahça bir umutla çocuğumu doğurmaya istekli olacağını düşündüm.

Aztlán'ın Aztek tanrıçaları arasında sonsuza dek çalışmışken, bir Aima kraliçesini becermeye istekli olması.

Onu yanıma çağırmak için ne umudum vardı? Çocuğumu doğurması için onu ikna etmek şöyle dursun?

Kafam karışmıştı. Zayıf ve korkmuş muydum? Yoksa inanılmayacak kadar kibirli miydim?

Aynada kendime baktığımda, her ikisi de olduğumu itiraf etmek zorundaydım. Dehşete *kapılmıştım*. Hiçbir şekilde güçlü bir kraliçe değildim ve şu anda Büyükannemin Zaniyah kraliçeliğini bana ilk devrettiği zamandan daha güçlü olsam da, hala sadece küçük bir kraliçeydim. Bir kızım olsa bile hep öyle kalacaktım.

Yine de ona sahip olabilmek için elimden gelen her şeyi yapmaya, hatta bir tanrıyı bile kendi isteğime boyun eğdirmeye kararlıydım.

Gücüm dünyayı sarsmıyordu ama Coatlicue'nun bana bahsettiği nimetler için kendimi her zaman tatmin olmuş ve minnettar hissetmişim. İnsanları iyileştirebilmeyi seviyordum. Topraklarımla ilgilenmekten keyif alıyordum. Bir tohuma dokunmayı ve gücümle onu biraz daha itmeyi, güçlenmesini istemeyi ve sonra da tam olarak bunu yapmasını izlemeyi seviyordum.

İstediğim gibi.

Gözlerimdeki korkuyu kovmaya kararlı bir şekilde tekrar görüntüme odaklandım. *Sen bundan daha güçlüsün. Yeterince güçlüsün. Her şey için.*

Diğer taraftaki Mayte çenesini hafifçe kaldırdı. Gözleri kısıldı. Dudağındaki kanı yaladı.

Evet. İşe yarıyor.

Yüzümü dönen gökyüzüne doğru eğdim ve bağırdım, "Tezcatlipoca! Yardımına ihtiyacım var, Yüce Karanlıklar Lordu. Gecenin Efendisi, lütfen yardımına gel!"

Değişen bir şey olup olmadığını görmek için yansımayı kontrol ettim.

Diğer Mayte bana gülümsedi ve ağzı tekrar hareket etti. *Teşekkür ederim.*

Sonra arkasını döndü ve yansımanın olduğu yerde gördüğüm tek şey siyah, boş bir delikti.

EZTLI

I Bu keşif gezisinde ölebileceğim gerçeğini kabullenmiştim. Aslında bana kalırsa bu muhtemeldi. Bırakın kraliçemin kalbini, onun yanındaki konumumdan bile kolay kolay vazgeçmem. Eğer jaguar tanrısı ona sahip olmak için önce beni geçmesi gerekecekti.

Ama en kötü kâbusum şimdi gözlerimin önünde gerçekleşiyordu. Kraliçem aynadan başını kaldırdı ama o değildi. Gözleri tamamen siyahtı. Beni tanı mıyordu. Kendini bile tanı mıyordu.

"Mayte? Kraliçem mi?"

Beni görmezden gelerek ayağa kalktı ve suya doğru yürüdü.

Peşinden atıldım ve kolunu yakaladım ama ona tutunamadım. Bana karşı koymuyor ya da direnmiyordu - ellerim basitçe ondan kayıyordu. Onu durduramadım. Suyun içinde gittikçe daha derine doğru yürüyordu ve ben sadece suyun boynuna doğru ilerleyişini dehşet içinde izleyebiliyordum. Sonra çenesine.

Boğulacak. Tıpkı annesi gibi.

Hayır. Onu kaybetmeye dayanamazdım. Bu gece biri ölecekse, o ben olmalıydım. Bunu zaten sayısız kez hayal etmiştim. Kalbinin arzusuna sahip olabilmesi için seve seve öldürdüm. Annesinin küçük bir ayna görüntüsü olan bir kız çocuğuna gülümsediğini görebiliyordum.

Başı suyun altına battı ve ben öfkeyle kükredim. Onu tekrar yakaladım ve ona dokundum. Teninin parmaklarıma değdiğini hissettim ama tutuşum tutmadı. Ne kadar denersem deneyeyim onu kendime, güvenliğe geri çekemiyordum. Saçları suyun içinde dönerek son bir kez parmaklarımdan üzerinden geçti. Sonra gitmişti.

Suya daldım, teninin bir anlık görüntüsünü bile görmek için zorlandım. Onu bulmak zorundaydım. Kraliçemi. Kalbimi. Benim ruhum. Eğer onu kaybedersem.

İçime bir yük treni gibi bir şey çarptı. Binlerce elmasla parıldayan gece gökyüzüne baktım. Ama nefes alamıyordum. Göğsüm ağır bir yük tarafından çökertilmiş gibi hissediyordum.

Hayır, o sadece boş göğüs kafesimdi. Kalbim gitmişti. Ölmüştü. Kraliçemle birlikte.

"Onun için ölür müsün?" Alçak ses hiçbir yerden gelmedi.

Her yerde.

Hareket etmek için zorlandım. Nefes almak için bile. Ayağa kalkmam gerekiyordu. Onu bulmalıydım. Onu sudan çıkarmalıydım. O bir Aima kraliçesiydi. *Benim kraliçem*. Onu kurtarmak için çok geç değildi.

Ama tek yapabildiğim çenemi hafifçe aşağı eğmek oldu. Göğsümün üstünde kocaman, karanlık bir şekil oturuyordu. Nefes alamamama şaşmamalı.

Şekil hareket etti, ağır başını bana doğru indirdi. Jaguar. Hayatımda gördüğüm en büyük kedi. Ben alfabıdım ama bu kedi...

Tanrım.

Kürkü simsiyahtı ve obsidyen ayna kadar parlaktı. Büyük altın gözleri yerine, kendi görüntümü bana geri yansıtan iki siyah gözü vardı. Onun gözlerinde kendimi görebiliyordum. Yüzümdeki şaşkın ifadeyi. Gözlerimin ve ağzımın etrafına kazınmış keder çizgileri. Gözlerimde parlayan yaşlar. Kraliçem olmadan yaşamaya dayanamazdım. Benim ölmem ve onun yaşaması, çağırmayı başardığı bu tanrıyla mutlu olması, onsuz tek bir an bile yaşamamdan daha iyiydi.

"İlginç," dedi dev jaguar. Sonra sanki bir ev kedisiymiş gibi rahatça üzerimden indi ve diğer jaguarları koklamaya gitti.

Ayağa kalktım ve bir an bocaladım, başım dönüyordu. Kraliçem. Onu bulmak zorundaydım.

"Otur," diye homurdandı jaguar, bana bakmıyordu bile, ama emrinin bedenimde bir deprem gibi yankılandığını hissettim.

Oturdum. Sertçe. Yere, tam ayakta durduğum yere.

Ben alfa olabilirdim ama o jaguar tanrısıydı ve hayvanım ona itaat etmekte tereddüt etmedi. İnsan formuma geri döndüğümü bile hatırlamıyordum.

"Düşün, *alfa*," dedi alaycı bir tavırla. "Tam olarak ne gördüğünü hatırla. Gerçek olan nedir? Sadece bir hayal olan nedir?"

Bakışlarımı gölden ayırdım ve kraliçemin oturduğu yere baktım. Hâlâ kütüğün üzerinde oturuyor, kucağındaki obsidyen aynaya dikkatle bakıyordu.

Başı suyun altına battığında, sabah saçlarını kendi ellerimle örmüş olmama rağmen saçları dağılmıştı. Her şey bir hayal gibiydi. Şimdi rahatladığım için nefes alamıyordum, acıdan değil.

Siyah jaguar kalçalarının üzerine oturmuş, kuyruğunu ileri geri sallayarak onu izliyordu. Onu o kadar dikkatle izliyordu ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kuyruğu dışında kıpırdamıyordu ama hazır bekliyordu, saldırmaya hazırdı. Ziyafet çekmek için mi? Onu parçalara ayırmak için mi? Hiçbir fikrim yoktu.

"Neyi bekliyorsun?" Tereddütle sordum.

Gözlerini ondan ayırmadı. "Yaşayacak mı yoksa ölecek mi görmek için."

MAYTE

Boş aynaya baktım, zihnim sarsılmıştı. Bu ne anlama geliyordu? Ölmüş müydüm? Sonsuza dek bu gri hiçliğin içinde hapsolacak mıydım?

"Adın ne senin?" Derin bir ses sisin içinden gürledi. Titreyerek aynayı daha sıkı kavradım ve sesimin titrememesini diledim.

"Mayte Zaniyah."

"İlk testi geçtin, Mayte Zaniyah."

Sınavı geçtiğim için rahatlamalı mıydım yoksa daha fazla sınav olacağı düşüncesiyle dehşete mi kapılmalıydım bilemiyordum. Zihnimin daha ne kadarını kaldırabileceğini bilmiyordum.

Hiç bu kadar yalnız olmamıştım. Bu kadar kaybolmamıştım. Korkunç bir duyguydu.

Annem ya da babam olmadan büyürken bile büyükannem vardı. İkiz kardeşlerim vardı. Yuvamızda her gün gördüğüm sayısız insan vardı. Sonsuz gri sisle çevrili şu anda olduğum kadar yalnız olduğum bir zamanı hatırlayamıyordum. Zihnim bir yer işareti ya da en azından bir renk gibi tanınabilir bir şey arayıp duruyordu. Nereden geldiği belli olmayan sisten başka bir şey.

"Beni aradın, Mayte Zaniyah. Ne istiyorsun?"

Tezcatlipoca. Başardım. Onu istirahat ettiği yerden çağırmayı başarmıştım. Sinirden yutkundum, çılgınca sisi araştırdım. Neredeydi o? Ne yaptı

nasıl görünürdü? Bana ne yapardı?

"Eee? Sabırsızlanıyorum kraliçe."

En azından ne olduğumu biliyordu, yine de sesinde biraz alaycılık sezdim, sanki dudağı küçümsemeyle kıvrılmıştı. "Ben bir çocuk istiyorum. Bir kız çocuğu. Zaniyah soyunu devam ettirmek için."

Sisin içinden sert bir ses yankılandı. Önce sinirlerim dehşetle gerildi ama sonra onun güldüğünü fark ettim.

Ve bu beni kızdırdı.

"Yirmi yıldır seni arıyorum."

Tiksintiyle homurdandı. "Gözlerinizle *baktınız*. Planlarınızı yaptınız, haritalarınızı çizdiniz ve yirmi yılınızı bir peri masalı arayarak harcadınız. Kalbinle bakmadın. Kanınızla bakmadınız. Çünkü sihirle bakarsanız aradığınızı hemen bulacağınızı biliyordunuz. Aztlán haritada bir yer değil. O kadar özenle aradığınız bu gölde değil. Aztlán'a aynadan ulaşılır. Kendi içinden. Ayna elinizin altındayken Aztlán'a istediğiniz zaman dokunabilirdiniz."

Gözlerimi hızla kırptırarak omuzlarımı kamburlaştırdım, kollarım sanki bana vurmuş gibi göğsümün üzerinde kıvrıldı. Nefes alamıyordum.

Beni yaralamıştı, kesinlikle, ama sadece gerçekle.

"Ben bir korkağım," diye fısıldadım, gözyaşlarımı silerek.

Ayna aniden aydınlandı ve bakışlarımı ortaya çıkan görüntüye çekti. Evdeki yatak odama baktım. Büyükanneimin yıllar önce benim için yaptığı yorganla örtülü yatağıma. Eztli beni taşıyarak odaya girdi. Beni yatağın üzerine fırlattı ve ben kahkahalarla ciyakladım. Bu beni gülümsetti, gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doldu.

"Sana sevmen için çok şey verildi. Yine de hiçbir zaman tam olarak benimsemedin."

Tezcatlipoca'nın ne demek istediğinden emin değildim, ta ki görüntü bulanıklaşana ve ben otel yatağında dört kanımla birlikte olana kadar. Çiğ cinsellik karşısında yanaklarım kızardı. Ayna beni arzumla yüzleştirdi.

Ama bu sefer bana farklı şekilde dokundular. Eztli beni yavaş ve nazik bir masajla baştan çıkarmadı.

Elini saçlarımda o kadar sıkı tutuyordu ki kafa derim hissizlikten çılgık atıyordu, başım ona yaslanmıştı.

Luis ve Diego meme uçlarımı dikkatlice emmediler. Isırdılar. Çekiştirdiler. Acıdı.

Burada, aynanın dumanlı tarafında bile, o acının göğüslerimde zonkladığını ve amıma doğru şehvet ateşi saçtığını hissettim.

Sertçe yutkundum, şehvetle savaştım. Bu ben değildim. Değil miydi? Utanç boğazımı sıktı. Uyluklarımın arasındaki ıslaklığı hissedebilmeme rağmen görüntüye daha fazla bakmayı reddederek yüzümü çevirdim. İhtiyaçtan canım yanıyordu. Dokunulmak için.

İncinmek.

Tezcatlipoca kollarımdaki tüyleri diken diken eden bir hırıltı çıkardı. Kalbim küt küt atmaya başladı ve dehşet içinde sıçradı. Daha önce vahşi bir jaguarın bu sesi çıkardığını hiç duymamıştım ama ne olduğunu anlamıştım.

Zamanımın dolduğuna dair bir uyarı. Beni öldürecekti.

Testi geçememiştim.

Öfkesini dindireceğini umarak aynaya bakmaya zorladım kendimi ama ayna yine karardı.

Kürkü koluma değince şaşkınlıkla irkildim. Başımı çevirdim ama orada değildi. Yine de kokusunu alabiliyordum. Jaguar, yanan kopal tütsüsünün keskin kokusuyla karışmıştı. Bu tütsüde kullanılan farklı reçineleri tam olarak çıkaramıyordum. Herkesin ağaç reçinesi karışımı biraz farklıydı. Büyükanmeminki her zaman hafif limon kokardı ama onun kokusu daha çok dumanı tüten çikolata ve kahve gibiydi.

Keskin bir şey kolumu sıyırdı ve geri çekildim, elim otomatik olarak o noktaya kenetlendi. Parmaklarımın arasından yoğun kan aktı.

"Bekle," diye nefes nefese kaldım. "Hâlâ denemek istiyorum. Gerçeği bilmek istiyorum."

Nefesinin nemli ve sıcak üflemesini ensemden hissettim. Titreyerek kendimi tuttum. Kaçmayacaktım. Çılgılık atmayacaktım. Omurgamı ikiye ayırma bile.

"Tanrıların Anası'nın soyundan gelen bir kraliçe neden kalbindeki herhangi bir şeyden utanç duysun ki? Bilmek istediğim de bu, Mayte Zaniyah." Bir an durakladı ve güçlü çenesiyle enseme kavradı. Her bir vahşi dişin derimi tırmaladığını hissedebiliyordum. Çenesi biraz daha baskı yapsa kafamı koparacaktı. "Neden aynı anda sadece bir jaguarının seni sevmesine izin verdiğini bilmek istiyorum. Seni kurtarmak için ölebilecek alfandan bile neden saklandığını. Neden onu her şeyden mahrum bıraktın? Özellikle de gerçeği?"

Sözleri pençelerinden ve dişlerinden daha kötü kesiyordu. O haklıydı. Eztili'den bile saklandım. Benim alfamdan. Onu seviyordum. Sayısız kez sevişmiştik ama bir şekilde, her zaman kendimden küçük bir parçayı geride tutmayı başarmıştım.

Küçük, yıkıcı bir gerçek.

"Ben bir kraliçeyim," diye fısıldadım, boğazım sanki keskin obsidyen parçaları yutmuşum gibi parçalanıyordu. "Kraliçeler korkusuzdur. Güçlüdürler. Koruyucudurlar. Halklarını korumak için büyülerini kullanırlar. Kraliçeler istediklerini alırlar. İhtiyaçları olan şey. Onlar..." Yutkundum, dilimde korkunun ekşi ve acı tadıyla irkildim. "Onlar zayıf değil. Korkmuyorlar. Sevgiyle bile incitilmeye ihtiyaçları yoktur. Kesinlikle boyun eğmezler. Asla."

"Bu yalanları kim söylüyor?" Tezcatlipoca fısıldayarak köpek dişlerini omurgamdaki tümseklerin üzerinde ileri geri gezdirdi.

"Ben." Dişlerim gıcırdadı ve aynayı öyle sıkı kavradım ki parmaklarım ağrıdı. "Bu yalanları ben söylüyorum. Kendime."

"Bu gerçeği kullanın kraliçe ve jaguar tanrınızı alın. Eğer cesaretin varsa." Dişlerini omurgama geçirdi ve ayna binlerce parçaya ayrıldı.

MAYTE

S Biri ılık atıyordu. Ben ılık atıyordum. Sonsuz karanlığın içine dıştıım. Hiçbir şey göremiyordum ama rüzgârın yanımdan hızla geçtiğini hissediyordum. Kan kokusu aldım. Benim kanımı.

İnişimi yavaşlatmaya çalışarak ırpındım ve ırpındım. Ölmek istemiyordum.

Henüz değil. Yapacak çok işim vardı. Eztlı'ye söylemeliydim.

Vücuduma o kadar sert çarptım ki ılığım irkilerek kesildi. Gözlerim açıldı, göğsüm kabardı. Derin bir nefes aldım ve tekrar ılık attım. Tezcatlipoca'nın ısırığından akan kanı durdurmak umuduyla elimi boynumun arkasına kenetledim. Kendimi iyileştirmeyi hiç denememiştim. Yapabileceğimden emin değildim, özellikle de bir tanrı tarafından açılmış bir yarayı.

Yarıklardan ya da deliklerden kan akmıyordu. Kolumu hareket ettirebiliyordum. Omurgam ikiye ayrılmamıştı.

Ama hayatımda gördüğüm en büyük jaguar önümde ömelmişti.

Aynalı gözlerine baktığım anda saldırdı.

İgüdusel olarak kollarımı yüzüme kapattım ama boğazıma sarılmadı. Örgümü çenesine aldı ve bir jaguarın avını sürüklediği gibi beni kıyı şeridine doğru sürüklemeye başladı.

Kanım hemen kükredi ve saldırdı. Eztlı'nın canavarı siyah jaguarın geniş sırtına sıçradı ve dört pençesiyle birden saldırdı. Ama kudretli tanrının tepesinde doldurulmuş bir oyuncak gibi görünüyordu. Diğer Kan'ı cüceleştiren ve vahşi jaguarları ev kedisi gibi gösteren alfam.

Yumruklarımı siyah jaguarın yüzüne vurarak gözlerini bulmaya çalıştım ama sanki bir sivrisinek kadar önemsizmişim gibi beni görmezden geldi. Göle doğru ilerlemeye başladıığında yüzüme soğuk su sıçradı.

Annemin sevgilisine ulaşmak için yapmaya çalıştığı gibi, o da beni öteki dünyaya açılan bir kapıdan geçirip götürüyordu.

Hayır. O kadar kolay gitmeyeceğim.

Su başımı kapattı ama ben bir Aima kraliçesiydim. Nefes almama gerek yoktu.

Beslenmem gerekiyordu.

Omuzlarından tuttum ve kendimi jaguar tanrısına yaklaştırdım. Dişlerimi göğsüne batırarak derisini kolayca deldim. Kanı, kürküyle birlikte ağzıma doldu.

Bir tanrının kanı.

Tadı da kokusu gibiydi; dumanı tüten çikolata ve kahveyle harmanlanmış, sanki olgunlaşmış meyveler kurumaları için öğle güneşine bırakılmış ve sonra biri onları ateşe vermiş gibi.

Bağlarımın arasından Kanımın saldırdığını hissettim. Yüce tanrıyı ısırıldılar, parçaladılar ve beni serbest bırakması için onu zorlamaya çalıştılar. Beni kurtarmaya çalışıyorlardı.

:*Dur!*: Tüm bağlarımın arasından bağırdım, hatta beni göle sürükleyen tanrıyla olan yeni dövülmüş bağımın bile.

Mucizelerin mucizesi, tam olarak emrettiğim gibi yaptı.

Eztli

Sırılsıklam ıslanan ve su kusan kraliçem siyah jaguarın boğazına yapıştı. Onun ağzından ve ona verdiğimiz düzinelerce küçük yaradan kan akıyordu. Onu en ufak bir şekilde yavaşlatmamışlardı.

"Beni ateşe geri götür."

Onu hâlâ örgüsünden tutan büyük kedi döndü ve sahilde yaktığımız kamp ateşine doğru sürükledi.

Kraliçem. Taşların ve kumların üzerinde bir bez bebek gibi sürükleniyordu. İçimde öfke kabarıyordu ama ne yapabilirdim ki? Tepeyollotl jaguar tanrısıydı. Benim üzerimde ne kadar gücü olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

Ateşin yanında kalçalarının üzerine oturdu ama kızın örgüsünü bırakmadı. Her ne kadar onun emirlerine itaat etse de, onun üzerinde hak iddia ettiği açıktı. Peki neden ona kendisini bırakmasını söylememişti?

Endişe damarlarımnda kızgın karıncalar gibi dolaşıyordu. İmgelemde bana nasıl baktığını hatırlamadan edemiyordum, sanki artık kendisi değilmiş gibiydi. Ayna onu bir şekilde bozmuş muydu? Kişiliğini mi değiştirmişti? Tezcatlipoca tarafından ele mi geğirilmiişti?

Büyük kedinin göğsüne yaslanmış, onun penęesinde sallanıyordu. Ama sesi korkudan titremiyordu. "Vardiya. Hepiniz."

Emrettiği gibi yaptık ve Tepeyollotl'un insan formunda ortaya çıkışını merakla izledim. Geniş, fıçı gibi bir göğsü, kalın kolları ve kalęaları olan, uzun siyah saçları kalın, bükülmüş kablolar halinde neredeyse beline kadar sarkan iri bir adam olmasına şaşırmadım. Teni benimkinden daha koyu, obsidyen aynadan ya da canavarından sadece biraz daha açıktı. Bir sumo güreşçisinin boyunda olabilirdi ama onun dışında...

Normal.

Bir erkek gibi. Tıpkı benim gibi.

Sonra onun hâlâ saç örgüsünü tuttuğunu fark ettim, ama bu kez sağ eliyle. Başını kontrol altında tuttu.

Bakişlarımı kraliçemin saçlarına kilitlenmiş güçlü elinden bana bakan gözlerine çektim. Titrek. Daha önce hiç olmadığı kadar korkmuştu.

"Aynada kendimi gördüm," diye fısıldadı sonunda, gözleri anlamam için yalvarıyordu. Affetmem için.

Ne için?

Kafam karışmıştı, ona yaklaşırken sadece başımı sallayabildim. Her şeyi affedebilirdim. Benim için fark etmezdi, o güvende olduğu sürece.

Bakişlarını önünde sıkıca kavradığı ellerine indirdi. "Bilmiyordum."

Tepeyollotl kızın saçını keskin bir şekilde çekince kızın nefesi kesildi ve tüm vücudu şokla sarsıldı.

"şüphelenmiştim," dedi çabucak. "Bunu sakladım. Kendimden bile. Utanıyordum."

Saçını taciz eden adama sert bir bakiş attım. İsterse bana saldırısın ama ben geri adım atmayacaktım. Ona zarar vermeyi düşünürse beni öldürmek zorunda kalardı. Titreyen ellerini iki elimin arasına aldım ve hafifçe ovuşturarak korkusunu biraz olsun hafifletmeye çalıştım. "Kraliçem asla utanmamalı. Ne sakladığın umurunda değil. Benim için fark etmez."

"İşte bu yüzden..." Sesi kesildi ve gözyaşları elime damlayarak beni daha da telaşlandırdı. Düzensiz bir nefes aldı ve tekrar denedi. "Bu

Bu yüzden seni teker teker aldım. Hepiniz bana dokunursanız bunu saklayamayacağımdan korktum. Mutlaka biriniz gerçeği keşfedecekti ve ben keşfetmedim... Korktum..."

"Mayte," diye sertçe bağırdım. "Yapacağın ya da söyleyeceğin hiçbir şey aşkımızı değiştiremez. Sen bizim kraliçemizsin. Her zaman. Neden bizden bir şey saklayasın ki?"

"Zayıf olduğumu düşünmeni istemedim. Ya da bana yemin ettiğin için pişman olmanı."

"Asla," diye sertçe karşılık verdim, ellerini sertçe sıktım. Tepeyollotl usulca homurdandı, muhtemelen bir uyarıydı ama kraliçemin sevgisini teslim edeceğime inanmasına uysalca izin vereceğimi düşünüyorsa jaguar tanrısını sikeyim.

Bakışlarını benimkilere kaldırdı ve gözlerindeki kırılğan bakış kalbimi göğsümden söküp aldı. Korkmuyordu ya da incinmemişi. Ellerini sıkıttığım için bana kızgın değildi. Ve hala jaguar tanrısına saçlarını bırakmasını emretmemişi.

Çünkü adamın onu kendine yaslamasından *hoşlanmıştı*.

Rahatlamıştım, neredeyse gülecektim ama tepkimi alay etmekle karıştırmamasından korktum. Bunun yerine ellerini daha sıkı sıktım ve ikisini de ağzıma doğru kaldırdım. Sıkılı yumruklarını açtım, böylece her iki avucuna da birer öpücük kondurabildim, parmaklarını açmaya zorlamak için daha büyük ellerimi ve gücümü bilinçli olarak kullandım. "Gerçekten bilmediğimi mi sandın?"

Şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ve bu sefer güldüm, yine de onu kollarıma sürükledim, en azından Tepeyollotl'un saçlarını amansızca kavramasının izin verdiği kadarıyla. "Kalbinin her atışını biliyorum aşkım, ama seni asla bir duruma zorlamam. Tedirginliğini hissettim. Bir alfa olarak belki de bu rahatsızlıkla yüzleşmen için seni daha fazla zorlamalıydım ama sonuca kendi zamanında varmana izin vermeyi düşündüm. Senin de yaptığın gibi."

Yüzünü boğazıma gömdü. "Hayal kırıklığına uğramadın mı? Ben güçlü bir kraliçe değilim Eztli. Asla olmayacağım. Ve şimdi..."

Bu sefer, Tepeyollotl onun saçlarını çekiştirdiğinde, onayladım. Onu serbest bıraktım ve Tepeyollotl onu kendine doğru çekti. "Büyük bir yanılgı içindesin. Güçlü bir kraliçe ne istediğini, neye ihtiyacı olduğunu bilir ve ne olursa olsun onu alır."

Tepeyollotl onu saçlarından tutup çevirdi ve obsidyen bir ayna gibi parlayan, güçle dalgalanan gözlerine bakmaya zorladı.

"Eğer *beni* almak istiyorsan Mayte Zaniyah, o zaman güçlü bir kadın olarak benden tam olarak ne istediğini isteyeceksin."

MAYTE

S Tanrı'nın karanlık, parlayan gözlerine baktım. Onun kanı içimde yanıyordu. Eğer isterse, hepimizi paramparça edip Aztlan'a geri dönebilirdi.

Ama o kaldı. Dünyada en çok istediğim şeyi alıp almayacağıma karar vermemi bekledi. Bu, gururumdan vazgeçmem ve içimdeki ve dışımdaki her şeyi kucaklamam anlamına gelse bile. Beni ne kadar rahatsız ederse etsin.

Şimdiden vücudum beklenmedik bir zevkle uğulduyordu. Saçlarımdaki çekiştirmeler. Eztili'nin ellerimi sıkmak için kullandığı güç. Böylesine güçlü, kuvvetli adamlar, istediğim her şeyi yapmaya istekliydiler.

Ama *sormak* zorundaydım.

Bir çocuğu dünyadaki her şeyden çok istediğimi sanırdım. Zaniyah soyunu devam ettirecek bir kız çocuğu doğurmak için hayatımı, yuvamı, hatta sevgili Kanımı bile riske atacak kadar. Ve bu çocuğu hâlâ istiyordum. Umutsuzca.

Ama bir kızım olsa da olmasa da, gücümün ve sihrimin altında bir sevgilinin güçlü, affetmeyen eli için acı çektiğimi kabul etmezsem asla tamamlanamazdım. Alınmak için yanıp tutuşuyordum. Sertçe. Kontrolden çıkmak. Hatta incinmek.

Tıpkı daha önce hiç kraliçesi olmamış asırlık bir Blood'ı ilk kez yatağıma çağırdığım zamanki gibi.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Tepeyollotl bileğini bükerek saçlarımı yumruğunun etrafına daha sıkı sardı. "Lütfen ne?"

İnledim, küçük sesimi tutmakta çaresizdim. "Canımı yak. Benimle sevişirken."

Dikkatini Eztli'ye çevirdi. Bir an için alfamı gücendirmiş ya da üzümüş olmaktan korkarak donakaldım ama bağına dokunduğumda tek hissettiğim erimiş bir lav nehriydi.

"Alfası bu isteğe ne diyor?"

Eztli'nin sesi canavarının hırıltısıyla gürledi. "Sadece benim de onu sevmeme izin verilmesi için yalvarıyorum."

"Kabul edildi," diye kabul etti Tepeyollotl. "Bu ıslak giysileri çıkarın. Kraliçemiz üşüyor." Diğer Kanlar'a teker teker baktı. "Çağırırsanız katılmaya istekli misiniz?"

"Hiçbir şey beni kraliçemizden alıkoyamaz," dedi Maxtla. "Sen bile."

"Anlaştık," diye cevap verdi Luis ve Diego birlikte.

Tepeyollotl usulca güldü ve tekrar bana odaklandı. "Çok hevesli. Onları sinir bozucu yavrular gibi uzaklaştırsam bile seni istediğin şekilde memnun etmeye o kadar istekliler ki. Bu genç jaguarları tamamen ele geçirmek için bu kadar uzun süre beklemiş olman çok yazık."

Maxtla nefesinin altından homurdandı. "Dokuz yüz pek de genç sayılmaz."

"İnsanlar bu dünyada dolaşmadan önceki zamanları hatırlayan biri için."

Tepeyollotl gözlerini arkamdaki adama dikti. "Titriyor." Kıyafetlerimin parçalanma sesi beni daha çok ürpertti ama üşüdüğüm için değil. Eztli pençelerini kullanarak kapüşonumu ve kot pantolonumu yırttı. vücudumdan uzaklaştırdı. Yırtılan malzemenin sesi barbarcaydı. Vahşice.

Kanımın damarlarımda daha sıcak kaynamasına neden oldu.

Tepeyollotl beni dikleştirdi, böylece önünde çıplak ve açıkta durdum. Tüm Kan'ımın bana bakmasından bu kadar utanmam daha dün gece miydi? Beni savunmasız görmekten? İhtiyaçla kıvranırken? Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Bana bakmakta acele etmedi, hatta dönüp Eztli'yle yüzleşmemi sağladı. Sonra Maxtla'ya. Diego. Luis. Tanrı, Kanımın her birinin gözlerine bakmamı, ihtiyacımı kabul etmemi ve hiçbir şeyin değişmediğini görmemi bekledi.

Kanım bana hâlâ bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdikleri kraliçeleri olarak bakıyordu. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

Jaguarların tanrısından bana zarar vermesini istesem bile. Özellikle de onlardan da istediysen.

Tepeyollotl yüzümü ona dönmem için beni geri çekti. İlk başta neden olduğundan emin değildim. Benden herhangi bir talepte bulunmadı, sadece sabit bir şekilde bana baktı. Bakışlarımda vücudunda gezinmesine izin verdim. Yere oturdu,

Daha önce oturduğum kütüğe yaslanmıştı ama başı benimkinin hemen altındaydı. İri bir adamdı. Güçlü bir adam.

Gözlerimi aşağı indirdim ve yutkundum. *Çok* büyük bir adam.

Sonra kafama dank etti. Jaguarların tanrısı dik duruyordu. *Beni* istiyordu. "Onu hazırla, alfa."

Eztli beni vücudu ve sıcaklığıyla sardı, hevesle yere dizlerimin üzerine çöktürdü. İçime o kadar sert girdi ki öne doğru düştüm ve kendimi desteklemek için Tepeyollotl'un iki yanımdaki devasa kalçalarına tutunmak zorunda kaldım. Eztli yıllar boyunca benimle birçok kez sevişmişti ama daha önce içimde hiç bu kadar büyük ve kontrolsüz hissetmemişti.

Tepeyollotl kadar tahrik olmuştu. İtirafım Eztli'nin arzusunu hiç azaltmamıştı. Aksine, onu her zamankinden daha fazla ateşlemişti.

Kolları göğüslerimi kavrayabilmek için bana dolandı. Parmakları dün gece yaptığı gibi meme uçlarımı aradı, ama bu sefer çimdikledi. Sertçe.

Boğazımın derinliklerinde inledim. İçimde her zaman inanılmaz bir his uyandırırды ama bu küçük acı sinirlerimin çılgılık atmasına neden oldu. Sikinin etrafında seğiriyordum, çoktan boşalmıştım. Yapabilseydim başımı omzuna yaslardım ama Tepeyollotl örgümü teslim etmeyi reddetti. Hatta beni kendine doğru çekerek muhteşem sikiyle göz hizama getirdi.

Bir Aima kraliçesi olarak, dişlerimin ona çok fazla zarar vermesinden korktuğum için bir erkeğin aletini ağzıma almak hiç düşünmediğim bir şeydi. Eztli bunu yapmama sorgusuz sualsiz izin verirdi ama ben onu incitme riskini asla almak istemedim. Bu şekilde değil.

Tepeyollotl örgümü çözdü ve evet, bir anlığına hayal kırıklığı içimde dalgalandı. Ta ki avucu ensemde gezinip beni öyle bir sıktı ki tekrar inledim ve inlememi iniltiye dönüştüren karanlık, cinsel bir sıcaklıkla kıkırdamasına neden oldu.

"Bu daha iyi," dedi bir şekilde hem tehdidi hem de şehveti iletmeyi başaran ipeksi bir sesle. "Acıdan fazlasını istiyorsun, küçük kraliçe. Sen de teslim olmak istiyorsun. Ona ne yaptırmalıyım, alfa?"

Eztli kulak mememi ısırdı ve ona karşı sarsılmama neden oldu. "Ben beslenirken ona sikini yalatmalısın."

"Mükemmel bir fikir."

Eli boynumda çok ağırdı. Çok güçlüydü. İçimdeki bir şeyi kopardı. Uzaklara ittiğim ve içimin derinliklerine kilitlediğim bir şey. Ağzımı sikinin üzerine çekerken kilit açıldı. O beni getirmede

ona nazikçe. Dişlerimi umursamadı. İçimden bir ses onu kasten ısırmağa çalışsaydım da umursamayacağını söylüyordu ama bu aklımın ucundan bile geçmiyordu.

İçimdeki kilitli kapılar daha da açıldı. Çok iyi gömdüğümü sandığım tüm zincirler, kilitler ve sırlar açığa çıktı. Tepeyollotl ağzımın içine o kadar derin itti ki nefes alamadım. Acımasızca beni doldurdu, boğulmama neden oldu. Beni parçalara ayırdı.

Hayır, o Eztli'ydi, dişlerini boğazıma geçiriyordu.

Onların arasında asılı kaldım, tam ve mutlak bir coşkuyla tükendim. Hiç böyle bir özgürlük tanımamıştım. Böyle bir rahatlama. Hiçbir şeyi tutmadım. Tepeyollotl'un sikinin etrafında inledim. Eztli'ninkini içimde daha da sıktım. Kanım damarlarımda dans ediyor ve şarkı söylüyordu, ağzına kadar güçle doluydu. İçimde bir gayzer gibi kabardı.

Hiç bu kadar güç hissetmemiştim.

Eztli üstümde ürperdi, salıverilmesi beni daha yükseğe itti. Beni gece gökyüzüne yükselmekten alıkoyan tek şey Tepeyollotl'un başımın arkasındaki ağır eliydi.

Beni kucağına çekti ve kalçalarının üzerine kaydırıldı. "Beni kendi hızında götür, küçük kraliçe."

Yavaşça sikine gömüldüm. Yüksek sesle. Çünkü boğazımdan kaçan arzusun çiğ seslerine engel olamıyordum. O kadar büyüktü ki, sadece siki değil her yeri büyüktü. Büyük bir eli başımı kolayca kavradı. Diğer eli vücudumda geziniyor, beni narin bir arp gibi koparıyor ve çalışıyordu. Küçük acılar zevkle harmanlanıyordu, ta ki aradaki farkı gerçekten anlayamayana kadar. Harikaydı.

Harikaydı. Bu

harikaydı.

Gizli ihtiyacımdan neden bu kadar korkmuştum? Kendimi bu kadar özgür hissedebilecekken?

Tepkilerimi kontrol etmek ya da çok fazla şey göstermek konusunda endişelenmek zorunda değildim. Onlara zaten her şeyi vermiştim. Onlar her şeyi biliyordu. Ve hala buradaydılar. Beni seviyorlardı.

Onu içime iyice oturttuğumda Tepeyollotl derin bir memnuniyet homurtusu çıkardı. "Çok iyi. Bedende bulunabilecek inanılmaz zevkleri unutmuşum. Sana başka ne verebilirim, küçük kraliçe?"

"Benden beslenebilirsin."

"Kan olarak jaguar tanrısı Dağ Yüreği'ni mi alacaksınız?"

Bir an için onu gücendirdiğimden korktum ama kabaca güldü ve kalçalarını yukarı doğru iterek içime daha da derinlemesine kayd1. Sanki beni elektrik çarpmış gibi kollarının arasında seğırdim ve sarsıldım.

"Pekâlâ. Daha önce hiç Kan olmamıştım. Başka ne var kraliçem?"

Ellerimi yüzünün iki yanındaki ağır saç tellerine doladım ve o da dudaklarımı dudaklarına değdirebilmem için mecburen başını eğdi. "Küçük kraliçeyi sevdim."

"Sor," diye gürledi dudaklarıma karşı. "Böylece küçük kraliçemin her arzusunu yerine getirebilirim."

"Bana bir kız verebilir misin, Dağ Yürekli?"

"Evet. Bir şartla."

Gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildim. Ben de onun bakışlarında yansıyan kendime baktım. Ama bu kez kim olduğumu, en çok ne istediğimi biliyordum ve artık bu gerçekten utanmıyordum.

"Eğer sana küçük kraliçem demem gerekiyorsa ve o da senin alfansa, o zaman sen de bana kalbin demelisin."

Gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Niyetini çok açık bir şekilde ifade etmişti. Emtli bende kalabilirdi. O her zaman benim alfam olacaktı. Tepeyollotl bana gizliden gizliye arzuladığım gücü ve kontrolü verirken bile isteklerime boyun eğecekti. Ve elbette, Zaniyah soyunu devam ettirmek için çaresizce ihtiyaç duyduğum çocuğı bana verecekti.

Benim de tek yapmam gereken onu sevmekti.

Artık saklanmak yok. Artık sır yok. İhtiyacım olan gerçek en başından beri içimde saklıyken, artık sonuçsuz dış arayışlar yok. Gururla ona baktım, gözlerim onunkiler kadar parlıyordu. "Kalbim, lütfen beni sonsuza dek senin yap."

Başımı yana çevirerek boğazımı ortaya çıkardı. Ve bu sefer beni ısırdığında dehşetle değil, zevkle çığılık attım.

Son

Kraliçe Şövalyeleri Alır ile başlayan Vampir Kraliçeleri serisinin geri kalanını OKUYUN.

PRENSES TEK BOYNUZLU ATLARI ALIR

Triune için yazılmış bir bonus bölüm. Daha fazlası gelecek!

"W

ake, çocuğum," diye fısıldadı bir kadın. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Gözlerimi ovuşturarak doğruldum. Sesi çok tanıdık geliyordu,

Ama yüzüne baktığımda onu tanıımıyordum. Korku boğazımı sıktı ve yastıklarına doğru sinerek kendime sarıldım. Yuvaya nasıl girmişti? Bir yabancı mı? "Kimsin sen?"

Kollarımda hâlâ dev kuşun pençelerinden kalan hafif, beyaz çizikler vardı. Annem onları her gördüğünde kaşlarını çatardı, çünkü çok hızlı iyileşmemiz gerekiyordu. Çizikler o kadar derin değildi ama yine de yara izleri bırakmıştı.

İçimden bir ses, bu kadın beni tırmalarsa annemi bir daha göremeyeceğimi söylüyordu.

Yabancıнын uzun, parlak siyah saçları vardı ve gözleri göğsümde nefes alamıyormuşum gibi bir his yaratıyordu. Gözleri her şeyi görüyordu. Sanki karnımın fermuarını açmış ve içinde kaybettiği bir şeyi arıyormuş gibi hissediyordum. "Benim adım Isis." Gözlerine rağmen sesi çok nazikti. "Sen Beni tanıyor musun?"

Kraliçemiz gelip annemi kardeşi yapana kadar Isis'i hiç duymamıştım. Isis, Kraliçe Shara'nın tanrıçasıydı, tıpkı Coatlicue'nun benim, annemin ve büyükannemin olduğu gibi.

Bir tanrıça. Yatağımın kenarında oturuyordu. Benimle arkadaşımıymışım gibi konuşuyordu. Yutkundum ve başımı salladım. "Sen bizim güzel kraliçemizin tanrıçasısın."

Gülümsedi. "Evet, Shara çok güzel ama sen de öylesin. Sen de en az onun kadar cesursun, bunu biliyor muydun? Güneş tanrısından kaçtın."

Gözlerimi kaçırdım, yaşlar gözlerimi yakıyordu. Dev kuş gökyüzünden süzülüp beni alıp götürdüğünde kendimi pek cesur hissetmemiştim. Burnumu çektim ve sildim. "Esperanza'yı öldürdü. Neredeyse beni yiyordu. Cesur değildim. Çok ağladım."

"Ağlayan cesur olmadığını anlamına gelmez." "Korkmuştum," diye fısıldadım, titriyordum.

"Korkmuş olman da sorun değil. Yine de çok cesurdun. Hala savaşıyorsun. Önemli olan da bu. Pes etmedin. Bu yüzden bana yardım edebileceğini düşündüm."

Gözlerinin içine hızlıca bakmaya cesaret ettim. "Ben mi? Sana yardım mı edeyim?" "Evet, eğer istersen. Sana bir şey gösterebilir miyim?"

Başımı salladım ve o da elini uzattı. Elini tuttum ve daha yataktan kalkamadan dışarıda, Shara'nın yetiştirdiği devasa ağacın önünde duruyorduk. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişim. O kadar uzun ve genişt ki yaşlı görünüyordu, hatta büyükannemden bile daha yaşlıydı ama kraliçe onu bir gecede yoktan var etmişti. Annem izlememe izin vermemişti ama fısıltıları duymuştum.

Shara ağacı kandan yetiştirmişti. Bir sürü kandan. Bir kraliçenin fedakarlığı. Bir gün ben de kraliçe olacaktım. Benim de böyle fedakârlıklar yapabilmem gerekecekti. Yapabilir miyim bilmiyordum. Bunu düşünmek midemi bulandırıyor.

çok fazla pasta yemiş gibi hissettim.

Muhtemelen çok fazla tatlı yemiştım. Sarah her gün pasta yapıyordu çünkü pastanın tek boynuzlu atlarımın bana daha çabuk gelmesini sağlayacağından emindim. Babam öyle demişti.

"Sana bir sır göstereceğim." Isis bana gülümsedi. "Hazır mısın?"

Ağacın içindeki derin, karanlık yarığa adım attı. Beni peşinden sürüklemedi ama durdu, bana baktı ve takip etmek isteyip istemediğime karar vermeme izin verdi.

Delik iğrençti. Örümcekler olabilirdi. Örümceklerden nefret ederdim. Itztli Amca da örümceklerden nefret ederdi.

Ama bir tanrıçayı hayal kırıklığına uğratmak istemedim. Cesur olmak istedim. Shara gibi. Onun gibi.

"Sadece birkaç dakikalığına gideceğiz," dedi Isis. "Seni sabaha kadar sağlam evinde ve yatağında göreceğime söz veriyorum."

Derin bir nefes aldım ve onunla birlikte karanlık deliğe girdim. Elimi sıkıca tuttu, bu yardımcı oldu, ancak eli benimkine karşı doğru hissetmiyordu. Onu farklı kılan şeyin ne olduğunu anlayamıyordum.

Tamamen karanlık kalbimin çarpmasına neden oldu, ama bir adım daha attığımda başka bir çatlaktan parlayan ışığı görebiliyordum. Nefesimi kesen bir yere adım attığımızda Isis başını eğdi. Sabahın erken saatleriydi. Güneş uzaktaki tepelerin üzerinden görünüyordu ama gökyüzü pembe ve mor çizgileriyle hâlâ çoğunlukla karanlıktı. En sevdiğim renkler.

Kuşlar daha önce hiç duymadığım bir şekilde öttüler ve şarkı söylediler. Maymunlar yukarıdaki dallarda çığlık atıyordu ve hatta bir tanesi yanımızdan geçerken bize el salladı. Uzun otların üzerinden zar zor görebiliyordum. Belki en sevdiğim filmlerden biri hariç, burası gibi bir yer hiç görmemiştim. "Burası Afrika mı?"

Bana gizemli bir gülümseme verdi. "Evet, öyle." "Ağacın içinden mi? Bahçemizde mi?"

"Evet, ama bunu bir sır olarak saklamalısın. Sadece Shara seyahat etmek için ağaç büyüsünü kullanabilir ama sen onun varisi olduğun için sen de yapabilirsin."

İçimde bir neşe kabardı ve beni güldürdü. Annemin yapamadığı bir şeyi yapabiliyordum. "Kraliçe Shara'yı görebilir miyim?"

"Ne zaman istersen, ama gitmeden önce onun evde olduğundan emin ol."

Savanaya doğru yürürken Shara'yı hissedip hissetmediğimi anlamaya çalıştım. Daha önce kafamın içinde konuşmuştu, kuş beni aldığı anda olduğu gibi. Ama onunla konuşamadım. Annem telefonu kullanmama izin vermiyordu. Shara'nın evde olup olmadığını öğrenmek isteseydim.

Annem ve babamla olduğu gibi onunla da bir bağ kurmalıydım. Eğer onlar için sakıncası yoksa.

Sonunda başka bir büyük ağacın yanında durduğumuzda yüzümden ter boşanıyordu. Bu ağacın gövdesinde çatlak yoktu ve daha gürdü. Dalların altındaki karanlıkta bir şey yatıyordu. Sıcağa rağmen tüylerimi diken diken eden kısık bir nefes sesi çıkardı. Bir aslan mı? Bir jaguar mı? Jaguarlar Afrika'da yaşar diye düşündüm. Belki onunla annem gibi konuşabilir ve beni yememesini söyleyebilirdim.

Isis gölgede saklanan şeye yaklaşmak için kalın dalların altına eğildi. Elbette en acımasız, en aç aslan bile bir tanrıçayı yemeye çalışmazdı ve Isis sabah olmadan evde olacağıma söz vermişti.

Ağacın altındaki karanlığa doğru parmak uçlarımla ilerledim. Gövdenin yanında karanlık bir şekil uzanıyordu. Duyularımı zorlayarak yaklaştım. Ağır ve yorucu nefes alış verişinde başka bir ses çıkarmıyordu. Kokarca gibi kötü kokmuyordu ama kesinlikle kürk gibi de kokmuyordu. Herhangi bir kedi değildi.

Gözümü kırptım ve şekil katılaşıarak bir çocuğa dönüştü. Nefes nefese kalma hali kayboldu. Sırtını ağaca dayamış, dizlerini göğsüne çekmiş bir şekilde oturuyordu. Öne doğru eğildi, yüzünün daha büyük bir kısmı ortaya çıktı. Benden çok büyük değildi, belki on ya da on iki yaşındaydı. Teni siyahtı, saçları başının iki yanında kanat gibi geriye doğru uzanan sıkı örgüler halindeydi.

İsis'in bakışlarıyla karşılaştı ve ona ters ters bakmaya cüret etti. Ne tür bir çocuk Yüce Olan'a ters ters bakabilirdi ki? "O halde beni öldürmeye geldin."

"Neden bir çocuğun ölmesini isteyeyim ki?" Isis usulca sordu. "Hele senin gücünde bir çocuğun. Bize çok faydalı olabilirsin."

Sonra bana baktı, gözleri benimkiler kadar şaşkınlıkla açılmıştı.

Ürkek bir ses çıkardım. "*Biz* mi? Ne yapabilirim ki?"

"Onu kurtarabilirsin." Aramızda eğildi ve bana ciddiyetle baktı, koyu renk gözleri gölgelerde bile parlıyordu. "O bir kral. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başımı salladım.

Tekrar titredi ve çocuğun yerini kısa, güdük bacaklı bir inek şekli aldı. Karanlıkta onun tam olarak ne olduğunu söylemek zordu. Belki bir hipopotam ya da gergedandı. Kesinlikle büyük, ağır ve çirkindi. Bana homurdandı ve kendimi yakalamadan önce bir adım daha geri çekildim.

Ben Xochitl Zaniyah'tım, Tanrıların Annesi Coatlicue'nin kızı ve Yüce Olan'ın son kızı Shara Isador'un varisiydim. Bana Tekboynuzların Prensesi derdi.

Çenemi yukarı kaldırdım, korkmamaya kararlıyım, özellikle de bu gri, çirkin canavardan.

İsis, "O, yer değiştirme yeteneğiyle doğdu," dedi. "Ama gücünü kontrol edemiyor. Ona yardım edecek bir kraliçeye ihtiyacı var." Bakışlarımla buluştu, gözleri yine beni çekiştiriyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. "Sana ihtiyacı var."

Cesur olmak istedim ama sesim hâlâ titriyordu. "Ben henüz bir kraliçe değilim." Bana nazik bir gülümseme verdi. "Fark ettiğinden daha kraliçesin, çocuğum.

Gidecek başka güvenli bir yeri yok. Kraliçe annesi bir kral doğurduğunda kardeşinin yuvasından zorla çıkarıldı ve dün gece öldürüldü. Bir gün zorlu bir Kan olacak ve sizi iyi koruyacak."

"Ama..." Gözlerimi hızla kırptırdım, ağlamamaya çalışıyordum. "Kraliçe Shara tek boynuzlu atlara sahip olabileceğimi söyledi."

İsis başını salladı ve sanki binlerce mil ötesini görebiliyormuş gibi uzaklara baktı. "Geliyorlar ama daha birkaç yıl var.

Size gelebilmeleri için onların da güçlenmesi gerekiyor. Keras'ın şimdi yardıma ihtiyacı var ve siz birlikte büyürken o sizi koruyabilir."

Tekrar çocuk şekline döndü ve başını dizlerinin üzerine bıraktı. Yuvası yoktu. Annesi ölmüştü. Kimsesi yoktu. Ve canavarı çirkindi.

Hayal ettiklerime hiç benzemiyordu. Esperanza gibi güzel midilliler, sadece gökkuşağının tüm renkleri ve onları gökyüzünde zahmetsizce taşıyan geniş kanatları vardı.

Bu gri, ağır, komik bacaklı yaratık değil. Bırakın uçmayı, çok hızlı bile koşamazdı.

Annem ölürse ne yaparım? Yuvamızı kaybedersem? En azından yeni kraliçemiz vardı.

Bu çocuğun kimsesi
yoktu. Benden başka
kimsesi yoktu.

Yanına yaklaştım ve dizlerimin üzerine çöktüm ama ben daha bir şey söyleyemeden bana hırladı. "Git başımdan. Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Nesin sen? Yani, hayvanınız nedir?"

"Gergedan."

"Oh." Hayvanı hakkında söyleyecek güzel bir şey bulmaya çalıştım. "Bir gün boynuzun olacak, değil mi? Bu harika."

Başını kaldırdı, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Elbette bir boynuzum olacak. Bütün erkek gergedanlarda vardır. Çoğu onlar için öldürülür."

"Annem jaguar diyor ama ben kedi istemiyorum. Nasıl bir şekle sahip olacağımı bilmiyorum ama yeni kraliçemiz kanatları olan siyah bir jaguara dönüşebiliyor. Çok güzeldi."

Yüzü gerildi ama başka tarafa bakmadı. "Annem de gergedana dönüşebiliyordu ama yine de öldü."

Gözlerinde büyük bir acı parlıyordu. Yaklaştım ve ellerinden birini elime aldım. Tırnakları yırtık ve kanlıydı, eklemleri şişmişti ve avuç içleri sanki bir kavgaya karışmış gibi sıyrılmıştı. "Onu kim öldürdü?"

Geri çekilmedi ve eli benim elimde titredi. "Dev bir timsah. Daha önce hiç bu kadar büyük bir tane görmemiştim ve rengi de garipti. Denedim..." Uzun, titrek bir nefes verdi. "Onu kurtaramadım. Canavarım ihtiyacım olduğunda gelmedi. Ben kaçabileyim diye öldü."

"Ne rengi?"

"Açık renkliydi, neredeyse beyazdı ama albino değildi. Sarı gözleri vardı."

Titredim. "Devasa bir altın kuş beni bir geçitten Ra'ya sürüklemeye çalıştı ama Kraliçe Shara beni geri çekti. Bu yüzden uçabilen bir kan istedim."

"Canavarımı kontrol edebilseydim bile, henüz bir boynuzum yok. Daha çok gencim. Annemi kurtaramazdım."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Kuş seslerini dinlememe ve evde saatin kaç olduğunu merak etmeme yetecek kadar uzun bir süre. Sarah'nın kahvaltıda ne yapabileceğini. Ağaca geri dönüp Shara'nın yuvasını bulup bulamayacağıma bakmak istedim.

"Uçamam ama boynuzum içeri girdiğinde seni çalmaya çalışan her şeyi bıçaklarım. Sonra da onu yerin dibine geçiririm," diye fısıldadı şiddetle. Parmakları benimkileri sıkıca kavradı, canımı acıtacak kadar sertti. "Senin Kanın olacağım. Ne istersen yaparım. Yeter ki güçlendiğimde buraya dönmeme ve annemi öldüren timsahı avlamama izin ver."

"Tamam. Ama ben de seninle geliyorum." "Anlaştık."

Isis'e baktım. "Onu nasıl Kanım yapabilirim?"

Avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı ve ben de elimi onunkinin içine soktum. "Ona kan vereceksin ve sırayla onunkini alacaksın. O zaman o her zaman senin olacak ve sen de her zaman onun kraliçesi olacaksın."

Uzun, boyalı tırnaklarından biri bileğimde küçük bir kesik açtı, o kadar hızlıydı ki hissetmedim bile. Kanım kabardı ve bileğimi çocuğa doğru yönlendirdi.

Daha önce de kanın tadına bakmıştım ama hiç kimseye kendi kanımı vermemiştim. Nefesimi tuttum, ne olacağından emin değildim. Nasıl hissettireceğinden. Koluma doğru eğildi ve bileğimi kokladı, canavarı gibi alçak bir ses çıkardı. Sonra kan izini yaladı ve ağzını küçük kesiğin üzerine kapattı.

Tüylerim diken diken oldu ve omurgam karıncalandı. Saçlarım sanki babamla halıda yuvarlanmışım hissi veriyordu. Eğer bir şeye dokunursam, muhtemelen parmağımı uçuracaktım.

Başını kaldırdı ve sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi yavaşça gözlerini kırıştırdı. "Kraliçem."

"Ve şimdi sıra sende," dedi Isis.

Kolunu kaldırdı ve kadın benim için küçük bir kesik açtı.

Kanının kokusu midemi günlerdir bir şey yememiş gibi guruldattı ama aç değildim. Pek sayılmaz. Bileğini benim için kaldırdı ama

ağzıma bastırmadım. Bu benim seçimimdi. Bu hoşuma gitti.

Bana yaptığı gibi onu içime çektim. Bahar yağmurundan sonraki toprak gibi kokuyordu. Toprak gibi ama aynı zamanda hayat doluydu.

Eğer onun tadına bakarsam.

Her şeyi yapabilirdim. Her şeyi. Devasa bir timsahı ya da altın kartalı bile parçalayabilirim.

Ağzımı kesiğe bastırdım ve kanının tadına baktım. Annem bana hep ormanı düşündürürdü. Babam, tıpkı jaguarı gibi, ama kadim bir büyüyle ışıldıyordu. Kraliçe Shara'nın tadı Sarah'nın gizli tarifıyla yaptığı en koyu, en zengin çikolatalı kek gibiydi.

Keras'ın tadı yaz güneşinde kavrulmak üzere serilmiş kahve çekirdekleri ve baharatlar gibiydi. Düşünceleri zihnimde kelebekler gibi uçuşuyordu. Kederinden gözlerim yaşlarla doldu. Kazanamayacağını bile bile annesinin timsahla mücadelesini izlerken yaşadığı dehşet. Annesi ölmüştü. Tek başına. Ona yardım edecek tek bir kan bile yoktu.

"Artık her zaman bana sahip olacaksın." diye fısıldadı kafamın içinde. *"Asla yalnız savaşmayacaksın."*

Sen de öyle:

Isis elini başımın üzerine koydu, yoksa saatlerce ondan içmeye devam edebilirdim. Tadı o kadar güzeldi ki. Asla doyamayabilirdim.

"Keras'la ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Şimdi sana bir ödül vermek istiyorum."

Başımı salladım ve ona sııttım. "Artık bir arkadaşım var. Bu benim için yeterli bir ödül. Oynayacak kimsem yok ve babam jaguarına binmeye çalışmamdan bıktı."

Gülümsedi ama başını salladı. "Hayır, ısrar ediyorum. Siz tek boynuzlu at kanı istediniz, ben de onun yerine size güzel bir kral gergedan hediye ettim. Yani..." Kendi bileğini deldi ve kanını sundu.

Bir tanrıçanın kanı. Bana verildi.

Gözlerimi kocaman açıp ona baktım. "Ama... Ben senin kızın değilim, Kraliçe Shara gibi değilim."

"Sen onun varisisin ve o da benim kızım, dolayısıyla sen de benim kızımsın. Sana, sana gelecek kadar güçlenene kadar tek boynuzlu atlara olan özlemini giderecek küçük bir güç tadı vermekten onur duyarım."

Keras gibi o da ben tereddütle öne eğilene kadar bekledi. Kanaması yoktu, bizim gibi değil. Kanı derisinin içinden kırmızı bir kömür gibi parlıyordu ama dışarı akıyor ya da damlamıyordu. Ağzımı onun küçük kanına bastırdığım anda

Kesti, kanı ağzıma doldu. Kulaklarım şiddetli rüzgârlarla uğuldadı ve midem sanki bir kartal beni bir dağın tepesinden bırakmış ve yere çakılmama izin vermiş gibi çukurlaştı. Tadı hiçbir şeye benzemiyordu.

-Daha çok bir histi. Süpürülüp gitmek gibi. Kaybolmak gibi. Kendimi elimde tuttuğumu unuttuğum aynaya bakarken buldum.

Gözlerimi açtım ama kapattığımı hatırlamıyordum. Uykuya mı dalmıştım? Hatırlayamadım. Ne olduğunu sormak için ağzımı açtığımda Keras komik bir ses çıkardı.

Ona ters ters bakmak için döndüm ama benimle dalga geçmek için gülmüyordu.

Gözleri yumuşaktı ve merakla parlıyordu. "Vay canına. Demek Kan'ında olmasını istediğin şey buydu."

Ne?

Ayaklarıma baktım.

Toynaklar.

Parlak kristal toynaklarım vardı.

Kürk. Bacaklarımda. *Kürk*. Mor ve deniz mavisi ve pembe ve-
Heyecandan çılgılık attım ve Esperanza'nın kişnemesi gibi çıktı.

"*Kornam var mı?* Keras'a sordum.

Evet. Buz gibi parlayan uzun spiral bir boynuz.:

O kadar heyecanlıydım ki zıpladım.

Bu da içimde başka bir sevinç dalgası yarattı. Çünkü toynaklarım yere değdiğinde parıldadım. Ateşböcekleri gibi yerden pırıltılı ışıklar süzülüyordu.

Havaya parlak gökkuşağı kıvılcımları göndererek yana doğru zıpladım.

Bir kişneme gibi çıksa da gülererek Isis'in etrafında koştum,
toynaklarımı yere vuruyordum. Arkamda bir şey parladı ve bakmak için döndüm.

Güzel, sıcak pembe kuyruğuma.

Olabildiğince yükseğe zıpladım ve güçlü bir kişneme sesi çıkardım.

Teşekkür ederim! Bayıldım! Ben bir tek boynuzlu atım!

"Rica ederim çocuğum." Isis ellerini çırparak güldü. "Büyüdüğünde, istersen senin de kanatların olabilir. Annenin bu yaşta kanatları onaylayacağını sanmıyorum."

Kanatlar. Bir Pegasus tek boynuzlu atı olacaktım. Pembe yeleli, pırıl pırıl toynaklı ve boynuzlu.

Bugün hayatımın en güzel günü: Keras'a doğru koştum ve boynuzuma dikkat ederek burnumla ona şakacı bir vuruş yaptım. *:Yeni bir arkadaşım var, ilk*

Kan, ve ben bir tek boynuzlu atım.:

Gülümsedi ama gözlerinde hüznün vardı.

Benim en iyi günüm onun en kötü günüydü.

Yaklaştım ve başımı omuzlarının arkasına doğru salladım, böylece boynum onun etrafında kıvrıldı:

Üzülmeyin kraliçem. Annem senin gibi bir kraliçe bulduğum için çok mutlu olurdu:

Benim adım Xochitl:

Evet, kraliçem:

Bir homurtu çıkardım ve geri çekildim. Annem Kan'ın bazı konularda komik olabileceğini söylerdi, özellikle de kraliçeleri söz konusu olduğunda.

"Hadi seni eve götürelim," dedi Isis.

Heyecandan zıplayarak önlerinde ve etraflarında koşturdum. Anneme göstermek için sabırsızlanıyordum. *:Keras, shift. Hadi yarışalım:*

:Yapamam...: İçindeki canavar dışarı akarken gözleri büyüdü. Gergedanı bana baktı, genç olmasına rağmen iki kat daha uzun ve büyüktü. *Teşekkür ederim, kraliçem:*

Ne demek istediğinden emin değildim.

"Niyet," diye açıkladı Isis, bizi eve götürecek ağacın yanında ona katılmamızı beklerken. "Onun yer değiştirmesini diledin, o da bunu yaptı. İhtiyacı olan kontrolü sen sağlıyorsun. Bir daha asla şekil değiştirmek için mücadele etmek zorunda kalmayacak ya da kendini şekil değiştirmekten alıkoyma yeteneğinden korkmayacak."

Gergedanının yanında kendimi çok küçük hissettim. Muhtemelen ona binebilirdim.

Bunu düşünür düşünmez ona doğru koştum ve olabildiğince yükseğe zıpladım. Toynaklarım derisine çarptı ama bir şekilde kaslı omzuna bir keçi gibi tırmanmayı başardım. Memnun bir şekilde geniş sırtında bir aşağı bir yukarı yürüdüm ve her tarafını parlattım.

Gıdıklandım:

Kıkırdayarak -ki bu bir kişneme oldu- daha sert tepindim ve üzerinde gökkuşakları döndürdüm.

İsis güldü, etrafımızdan akan ve dünyayı karartan müzikal bir ses. Uykuya dalarken, kafamın içinde onun sözlerini duydum: *"Kalbimi memnun ediyorsun, Coatlicue'nin çocuğu.*

YAZAR HAKKINDA

Joely Sue Burkhart her zaman bir maskenin ardına saklanan kahramanları sevmiştir, ne kadar karanlık ve tehlikeli olursa o kadar iyidir. İster havalı, sofistike bir milyarder, ister acımasız, kana susamış bir suikastçı ya da sadece kendi ihtiyaçları yüzünden işkence gören bir adam olsun, hepsi kendilerini korumak için maske takar. Sonunda sakladıkları tutkulu, çarpık sırlara bir göz attığınızda, her zaman sert ve hızlı bir şekilde düşerler. Maskenin altına bakmaya cesaret edin ve gölgelerdeki aşkı bulun.

Joely [Sue Burkhart](#) ile ilgili daha fazla bilgi edinin ve [bültenine](#) kaydolun.

JOELY SUE BURKHART TARAFINDAN DA

Onların Vampir Kraliçesi

VEZİR ATLARI ALIR

VEZİR ŞAHI ALIR

VEZİR VEZİRİ ALIR

VEZİR KALEYİ ALIR

VEZİR ŞAH MATI ALIR VEZİR

ÜÇLÜYÜ ALIR

Vampir Kraliçe romanları

QUEEN JAGUARS'I ALIYOR (Mayte)

QUEEN CAMELOT'U ALDI (Gwen)

Sınırlı Sayıda Kutulu Set Captivated

QUEEN AVALON'U ALDI (Gwen)

Kan ve Gölgeler

SHANHASSON'UN AT USTASI

Shanhasson Üçlemesi

SHANHASSON'UN GÜLÜ

SHANHASSON'A GİDEN YOL

SHANHASSON'A DÖNÜŞ

Keldari Ateşi

İÇİMDEKİ ATEŞTEN

SAĞ ÇIK

Mitomorfozlar

GÜZEL ÖLÜM

The Connaghers

İNGİLİZCE PROFESÖRÜNE MEKTUPLAR

SEVGİLİ HOCAM, BEN SİZİN

CANIMI ÇOK İYİ YAKTIN

SENİ ASLA YARI YOLDA

BIRAKMAM

CONNAGHERS'IN TAMAMI KUTULU SET

Esaret Altındaki Milyarderler

MİLYARDER İTAATKÂR

MİLYARDERİN MÜREKKEP METRESİ

MİLYARDER'IN NOEL PAZARLIĞI

Zombi Kategorisi Romantik

ZOMBİ MİLYARDER'S VİRGİN CADİ

The Wellspring Chronicles

NIGHTGAZER

Öldürücü Bir İhtiyaç

BİR KESİM DAHA

DERİN İKİ KESİM DAHA

KOYU

ÜÇ KESİM DAHA ÖLÜ

Tarihsel Fantezi Erotika

ALTIN

Maya Kan Kapıları

BLOODGATE

KAN GEÇİDİ MUHAFIZI KAN

GEÇİDİ SAVAŞÇISI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.